

ใบรับรองวิทยานิพนธ์
บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต (ภาษาศาสตร์ประยุกต์)

ปริญญา

ภาษาศาสตร์ประยุกต์

ภาษาศาสตร์

สาขา

ภาควิชา

เรื่อง การใช้คำยืมภาษาจีนสกเกี้ยนของคนที่อาศัยอยู่ในจังหวัดภูเก็ตตามตัวแปรทางสังคม
บางประการ

Fujian Loanwords Used by Phuket Residents based on Certain Social Factors

นามผู้วิจัย นางสาวนลินลักษณ์ หอมหวล

ได้พิจารณาเห็นชอบโดย

อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ หม่อมหลวงจรัสวิไล จรูญโรจน์, อ.ค.)

หัวหน้าภาควิชา

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ หม่อมหลวงจรัสวิไล จรูญโรจน์, อ.ค.)

บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์รับรองแล้ว

(รองศาสตราจารย์กัญจนา วีระกุล, D.Agr.)

คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

วันที่ เดือน พ.ศ.

สิงสีทจี่ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

วิทยานิพนธ์

เรื่อง

การใช้คำยืมภาษาจีนสกเกี้ยนของคนที่อาศัยอยู่ในจังหวัดภูเก็ตตามตัวแปรทางสังคมบางประการ

Fujian Loanwords Used by Phuket Residents based on Certain Social Factors

โดย

นางสาวนลินลักษณ์ หอมหวล

เสนอ

บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

เพื่อความสมบูรณ์แห่งปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต (ภาษาศาสตร์ประยุกต์)

พ.ศ. ๒๕๕๖

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

นลินลักษณ์ หอมหวล 2556: การใช้คำยืมภาษาจีนสกเกี้ยนของคนที่อาศัยอยู่ในจังหวัด
ภูเก็ตตามตัวแปรทางสังคมบางประการ ปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต (ภาษาศาสตร์
ประยุกต์) สาขาภาษาศาสตร์ประยุกต์ ภาควิชาภาษาศาสตร์ อาจารย์ที่ปรึกษา
วิทยานิพนธ์หลัก: ผู้ช่วยศาสตราจารย์ หม่อมหลวงจรัสวิไล จรูญโรจน์, อ.ด. 63 หน้า

การศึกษานี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อวิเคราะห์การใช้คำยืมภาษาจีนสกเกี้ยนของคนที่อาศัย
อยู่ในจังหวัดภูเก็ตตามตัวแปรทางสังคมได้แก่ อายุ (แบ่งเป็น 3 ช่วงอายุ คือ อายุน้อย 10-30 ปี
อายุกลาง 31-50 ปี อายุมาก 51 ปีขึ้นไป) เพศ (แบ่งเป็นเพศชายและเพศหญิง) การศึกษา (แบ่งเป็น
การศึกษาต่ำได้แก่ ระดับประถมศึกษาหรือต่ำกว่าระดับประถมศึกษา ระดับมัธยมศึกษาตอนต้น
การศึกษานานกลางได้แก่ ระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย/ปวช. การศึกษาสูงได้แก่ ระดับอุดมศึกษา)
อาชีพ (แบ่งเป็นกลุ่มอาชีพรับราชการและกลุ่มอาชีพเอกชน) และเชื้อสาย (แบ่งเป็นเชื้อสายไทย
และเชื้อสายจีนสกเกี้ยน) รวมทั้งหมด 210 คน ข้อมูลที่ใช้ในการวิจัยได้จากแบบสอบถาม
งานวิจัยนี้กำหนดค่าสำคัญไว้ที่ $p = 0.05$

ผลการศึกษาพบว่า เป็นไปตามสมมติฐาน คือ คนที่อาศัยอยู่ในจังหวัดภูเก็ตกลุ่มที่มีอายุมาก
มีการใช้คำยืมภาษาจีนสกเกี้ยนมากกว่ากลุ่มที่มีอายุน้อย เพศชายมีการใช้คำยืมภาษาจีนสกเกี้ยนใน
ปริมาณมากกว่าเพศหญิง กลุ่มที่มีการศึกษาสูงมีการใช้คำยืมภาษาจีนสกเกี้ยนในปริมาณน้อยกว่า
กลุ่มที่มีการศึกษาต่ำ กลุ่มอาชีพเอกชนมีการใช้คำยืมภาษาจีนสกเกี้ยนมากกว่ากลุ่มอาชีพรับราชการ
เชื้อสายจีนสกเกี้ยนมีการใช้คำยืมภาษาจีนสกเกี้ยนมากกว่าเชื้อสายไทย นอกจากนั้นผลการใช้สถิติ
ไคสแควร์ยังพิสูจน์ว่าทุกตัวแปรทางสังคมที่ศึกษาพบว่า $p = 0.00$ ซึ่งน้อยกว่าระดับนัยสำคัญ
ที่ตั้งไว้ที่ 0.05 แสดงว่า อายุ เพศ การศึกษา อาชีพ และเชื้อสาย มีผลต่อการใช้คำยืมภาษาจีนสกเกี้ยน

Nalinlak Homhuan 2013: Fujian Loanwords Used by Phuket Residents based on
Certain Social Factors. Master of Arts (Applied Linguistics), Major Field:
Applied Linguistics, Department of Linguistics. Thesis Advisor:
Assistant Professor M.L. Jaralvilai Charunrochana, Ph.D. 63 pages.

The purpose of this study was to analyze Fujian loanwords used by Phuket residents based on certain social factors in accordance with social variables comprising age (it was 3 periods: less age 10-30 year, middle age 31-50 year and more than 51 years), gender (Male and Female) Educational Level (low Educational Level; Primary-Secondary, Middle Educational Level; High School/Diploma and High Educational Level; University), Career (Government & Private) and Lineage (Thai & Fujian) The total number of respond to was 210 persons. The data was collected by questionnaires and the critical value is $p = 0.05$.

The study found that it was base on the assumptions that was the group of people who had the age more than 51 years used Fujian loanwords more than the group of less age people. The group of male used Fujian loanwords more than the group of female. The group of high educational level used Fujian loanwords less than the group of low educational level. The group of Private career used Fujian loanwords more than the group of Government career. And the group of Fujian lineage used Fujian loanwords more than the group of Thai lineage. Besides the result of Chi-Square Test using found that the critical value is $p = 0.00$ that was less than the assumption $p = 0.05$ and it showed that the social factors (Age, gender, Educational level, Career and Lineage) affected to Fujian loanwords using.

Student's signature

Thesis Advisor's signature

กิตติกรรมประกาศ

วิทยานิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จลงได้ด้วยความช่วยเหลืออย่างดียิ่งของ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ม.ล. จรัสวิไล จรูญโรจน์ อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ ที่กรุณาเสียสละเวลาอันมีค่ายิ่งให้คำปรึกษาชี้แนะแนวทาง ตลอดจนช่วยตรวจทานแก้ไขปรับปรุงข้อบกพร่องให้งานวิจัยนี้สำเร็จลุล่วงไปได้ด้วยดี โดยมีได้เห็นแก่ความเหน็ดเหนื่อยและเอาใจใส่เป็นอย่างดี รวมทั้งให้กำลังใจที่ดี ทำให้ผู้วิจัยรู้สึกมีกำลังใจในการต่อสู้กับอุปสรรคต่างๆ เพื่อความสำเร็จที่หวังไว้ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณท่านอาจารย์มา ณ ที่นี้

ขอกราบขอบพระคุณอาจารย์ประจำภาควิชาภาษาศาสตร์ทุกท่านที่ให้ความรู้และคำแนะนำเพื่อให้ฉันเป็นคนที่มีคุณภาพและมีความอดทน นอกจากนี้ขอขอบคุณสำหรับมิตรภาพอันดีของเพื่อนร่วมรุ่น รุ่นพี่ และรุ่นน้องภาษาศาสตร์ ที่ช่วยเหลือและให้กำลังใจในการทำวิจัยให้สำเร็จลุล่วงได้ด้วยดี

ขอกราบขอบพระคุณ อาจารย์สมหมาย ปิ่นพุทธศิลป์ อาจารย์อรุณรัตน์ สรรเพ็ชร อาจารย์ นพดล กิตติกุล และ อาจารย์รุ่งรัตน์ ทองสกุล ที่ได้อนุเคราะห์ด้วยความมีน้ำใจ ที่ให้หนังสือและข้อมูลในการค้นคว้าเพื่องานวิจัยนี้ รวมทั้งคำแนะนำช่วยเหลือแก่ผู้วิจัยตลอดมา

ขอกราบขอบพระคุณผู้บอกภาษาทุกท่านที่ให้ความช่วยเหลือในการตอบแบบสอบถาม และหน่วยงานราชการ หน่วยงานเอกชน รวมทั้งสถานที่ต่าง ๆ ที่อนุญาตให้ผู้วิจัยเข้าไปเก็บข้อมูล

และที่สำคัญที่สุด คือ ครอบครัว บิดา-มารดา ของผู้วิจัยเองที่ให้โอกาสและสนับสนุนทุนการศึกษาและทุนการวิจัย รวมทั้งความรัก ความเข้าใจ เป็นกำลังใจตลอดมา ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณอย่างสูง

นลินลักษณ์ หอมหวล

สิงหาคม 2556

สารบัญ

หน้า

สารบัญตาราง	(3)
สารบัญภาพ	(4)
บทที่ 1 บทนำ	1
ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา	1
วัตถุประสงค์ของการวิจัย	4
สมมติฐานของการวิจัย	4
ขอบเขตของการวิจัย	5
ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ	5
นิยามศัพท์	5
บทที่ 2 การตรวจเอกสาร	7
ทฤษฎีและหลักการ	8
งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	15
บทที่ 3 วิธีการวิจัย	24
การคัดเลือกกลุ่มตัวอย่าง	24
เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล	25
การวิเคราะห์ข้อมูล	27
การวิเคราะห์ค่าสถิติ	28
บทที่ 4 ผลและวิจารณ์	29
ความถี่ในการใช้คำยืมภาษาจีนสกเขียนของคนที่อาศัยอยู่ในจังหวัดภูเก็ต	
จำแนกตามช่วงอายุ	29
ความถี่ในการใช้คำยืมภาษาจีนสกเขียนของคนที่อาศัยอยู่ในจังหวัดภูเก็ต	
จำแนกตามเพศ	32
ความถี่ในการใช้คำยืมภาษาจีนสกเขียนของคนที่อาศัยอยู่ในจังหวัดภูเก็ต	
จำแนกตามระดับการศึกษา	35

สารบัญ (ต่อ)

หน้า

ความถี่ในการใช้คำยืมภาษาจีนสกเกี้ยนของคนที่อาศัยอยู่ในจังหวัดภูเก็ต	
จำแนกตามกลุ่มอาชีพ	38
ความถี่ในการใช้คำยืมภาษาจีนสกเกี้ยนของคนที่อาศัยอยู่ในจังหวัดภูเก็ต	
จำแนกตามเชื้อสาย	41
บทที่ 5 สรุปและข้อเสนอแนะ	45
สรุป	45
ข้อเสนอแนะ	47
เอกสารและสิ่งอ้างอิง	49
ภาคผนวก	54
ประวัติการศึกษาและการทำงาน	63

สารบัญตาราง

ตารางที่		หน้า
1	ความถี่และร้อยละในการใช้คำยืมภาษาจีนสกเกี้ยนของคน ที่อาศัยอยู่ในจังหวัดภูเก็ตจำแนกตามช่วงอายุ	30
2	ความถี่และร้อยละในการใช้คำยืมภาษาจีนสกเกี้ยนของคน ที่อาศัยอยู่ในจังหวัดภูเก็ตจำแนกตามเพศ	33
3	ความถี่และร้อยละในการใช้คำยืมภาษาจีนสกเกี้ยนของคน ที่อาศัยอยู่ในจังหวัดภูเก็ตจำแนกตามระดับการศึกษา	36
4	ความถี่และร้อยละในการใช้คำยืมภาษาจีนสกเกี้ยนของคน ที่อาศัยอยู่ในจังหวัดภูเก็ตจำแนกตามกลุ่มอาชีพ	39
5	ความถี่และร้อยละในการใช้คำยืมภาษาจีนสกเกี้ยนของคน ที่อาศัยอยู่ในจังหวัดภูเก็ตจำแนกตามเชื้อสาย	42

สารบัญภาพ

ภาพที่		หน้า
1	ร้อยละในการใช้คำยืมภาษาจีนฮกเกี้ยนของคนที่อาศัยอยู่ในจังหวัดภูเก็ตจำแนกตามช่วงอายุ	31
2	ร้อยละในการใช้คำยืมภาษาจีนฮกเกี้ยนของคนที่อาศัยอยู่ในจังหวัดภูเก็ตจำแนกตามเพศ	34
3	ร้อยละในการใช้คำยืมภาษาจีนฮกเกี้ยนของคนที่อาศัยอยู่ในจังหวัดภูเก็ตจำแนกตามระดับการศึกษา	37
4	ร้อยละในการใช้คำยืมภาษาจีนฮกเกี้ยนของคนที่อาศัยอยู่ในจังหวัดภูเก็ตจำแนกตามกลุ่มอาชีพ	40
5	ร้อยละในการใช้คำยืมภาษาจีนฮกเกี้ยนของคนที่อาศัยอยู่ในจังหวัดภูเก็ตจำแนกตามเชื้อสาย	43

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและสำคัญของปัญหา

จังหวัดภูเก็ตเป็นจังหวัดหนึ่งที่มีผู้พูดภาษาจีนอยู่เป็นจำนวนมากในจำนวนนี้เป็นผู้พูดภาษาจีนฮกเกี้ยนมากที่สุด เพราะชาวจีนที่เข้ามาตั้งถิ่นฐานในจังหวัดภูเก็ตตั้งแต่สมัยรัตนโกสินทร์ตอนต้นคือ ชาวจีนฮกเกี้ยน ซึ่งอพยพมาจากจีนตอนใต้ คือ มณฑลฝูเจี้ยน โดยมีเมืองเอ๋เหมิง (เอมอย) เป็นศูนย์กลาง (ขจัดภัย นุรักษ์พัฒน์, 2517: 15) ซึ่งเป็นพวกแรกที่อพยพเข้ามาทำเหมืองแร่ดีบุกจากการเป็นกสิกรรับจ้างได้ก้าวขึ้นมาเป็นนายเหมืองแร่ที่มั่นคงและมีอิทธิพลทางเศรษฐกิจสูง (สารานุกรมวัฒนธรรมภาคใต้, มูลนิธิสารานุกรมวัฒนธรรมไทย ธนาคารไทยพาณิชย์, 2543: 1691) นอกจากนี้ในสมัยพระบาทสมเด็จพระนั่งเกล้าเจ้าอยู่หัว ได้โปรดให้เจ้าเมืองตระกูลต่าง ๆ ตามหัวเมืองภาคใต้ทางฝั่งตะวันตก เป็นผู้ผูกขาดทำภาษีอากรในหัวเมืองของตน ทำให้เกิดระบบผูกขาดภาษีแบบใหม่ที่เรียกว่า “ระบบเหมาเมือง” ผลประโยชน์ที่ได้จากระบบเหมาเมือง จะแจกจ่ายกันในระหว่างเจ้าเมืองและคนจีนกลุ่มต่าง ๆ (สงบ ส่องเมือง, 2532: 93)

ในสมัยพระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว ชาวจีนตะวันตกได้เปิดกิจการเรือกลไฟเดินระหว่างประเทศจีนกับเมืองท่าต่าง ๆ ซึ่งเป็นปัจจัยสำคัญที่ทำให้ชาวจีนอพยพเข้ามาในเมืองภูเก็ตมากขึ้น (สารานุกรมวัฒนธรรมภาคใต้มูลนิธิสารานุกรมวัฒนธรรมไทย ธนาคารไทยพาณิชย์, 2543: 1699) และพระยารัษฎานุประดิษฐ์มหิศรภักดี (คอซิมบี๊ ณ ระนอง) สมุหเทศาภิบาลมณฑลภูเก็ตในขณะนั้น ได้พัฒนาเมืองภูเก็ตขึ้นสู่ระดับนานาชาติเป็นคนแรก (กรมศิลปากร, 2542: 87) จนกระทั่งเมืองภูเก็ตมีประชาชนชาวจีนมากกว่าชนพื้นเมืองทำให้ชาวภูเก็ตได้รับอิทธิพลภาษาของชาวจีนฮกเกี้ยน ภาษาของภูเก็ตจึงมีลักษณะเฉพาะ คือ มีภาษาจีนปนภาษาท้องถิ่น

ชาวภูเก็ตได้ใช้คำยืมภาษาจีนฮกเกี้ยนในชีวิตประจำวันมาเป็นเวลาช้านานแต่ปัจจุบันนี้ผู้วิจัยในฐานะผู้ที่อยู่อาศัยในจังหวัดภูเก็ตมาเกือบตลอดชีวิตได้สังเกตว่าการใช้คำยืมภาษาจีนฮกเกี้ยนมีแนวโน้มลดลงเรื่อย ๆ ผู้วิจัยคาดว่าสาเหตุน่าจะมาจากที่จังหวัดภูเก็ตในปัจจุบันเป็นแหล่งท่องเที่ยวที่สำคัญมีนักท่องเที่ยวทั้งชาวไทย และชาวต่างชาติเดินทางมาท่องเที่ยวเป็นจำนวนมาก รวมทั้งมีผู้อพยพจากที่อื่นเข้ามาทำงานอยู่ในจังหวัดภูเก็ตเป็นจำนวนมากบุคคลเหล่านี้เมื่อได้ติดต่อสื่อสาร

กับคนในท้องถิ่นก็จะใช้ภาษาไทยมาตรฐานเป็นสื่อในการติดต่อสื่อสาร ทำให้คนในท้องถิ่นหันมาใช้ภาษาไทยมาตรฐานมากขึ้น

นอกเหนือจากที่กล่าวมาข้างต้นแล้ว คนในจังหวัดภูเก็ตเมื่อได้รับการศึกษาในโรงเรียนต้องใช้ภาษาไทยกลางซึ่งเป็นภาษามาตรฐานกันทั่วประเทศ บังคับให้ใช้ในโรงเรียนทั่วไป (สถาพร ศรีสังข์, 2513: 151) อิทธิพลภาษาไทยกลางที่ได้รับก็มีมากขึ้นทำให้มีการใช้ภาษาไทยกลางมากขึ้น และใช้คำยืมภาษาจีนฮกเกี้ยนน้อยลง และตามโครงการแผนพัฒนาจังหวัดภูเก็ตภายใต้ พ.ร.บ. งบประมาณรายจ่ายประจำปีงบประมาณ พ.ศ. 2554 ระบุว่า การศึกษาในจังหวัดภูเก็ตมีความเจริญก้าวหน้ามาก จังหวัดภูเก็ตมีสถานศึกษาทั้งภาครัฐ และภาคเอกชนในปี พ.ศ. 2554 ทั้งหมด 97 แห่ง แบ่งเป็นตั้งแต่ระดับอนุบาล ประถม ศึกษามัธยมศึกษา รวม 89 แห่ง ปวช.-ปวส. 6 แห่งปริญญาตรี 2 แห่ง และมีโรงเรียนนานาชาติเกิดขึ้น (อุตสาหกรรมจังหวัดภูเก็ต, 2553)

ปัจจัยทางสังคมมีผลทำให้คนภูเก็ตแต่ละคนมีการใช้คำยืมภาษาจีนฮกเกี้ยนในอัตราที่แตกต่างกัน เช่น ปัจจัยด้านเพศ ซึ่งจากผลการสำรวจภาวะการทำงานของประชากร จากสำนักงานสถิติแห่งชาติ สรุปว่า ระหว่างปี 2548-2549 ผู้หญิงที่ทำงานนอกบ้านมีอัตราร้อยละ 60 ส่วนผู้ชายที่ทำงานนอกบ้านมีอัตราร้อยละ 73 ในปี 2550 ผู้หญิงที่ทำงานนอกบ้านมีอัตราสูงกว่าร้อยละ 60 ผู้ชายที่ทำงานนอกบ้านมีอัตราร้อยละ 80 แสดงให้เห็นว่าผู้หญิงมีแนวโน้มทำงานนอกบ้านมากขึ้นเรื่อย ๆ โดยผู้หญิงเหล่านี้เป็นปัจจัยสำคัญในการผลิตของประเทศ โดยเฉพาะอย่างยิ่งจังหวัดภูเก็ตพบว่า มีผู้หญิงทำงานนอกบ้านในระหว่างปี 2548-2549 มีอัตราร้อยละ 65 ส่วนผู้ชายที่ทำงานนอกบ้านมีอัตราร้อยละ 83 ในปี 2550 ผู้หญิงที่ทำงานนอกบ้านมีอัตราร้อยละ 67 ผู้ชายที่ทำงานนอกบ้านมีอัตราร้อยละ 84 จะเห็นได้ว่าผู้หญิงในจังหวัดภูเก็ตมีการทำงานนอกบ้านมากขึ้นจากการที่ผู้หญิงทำงานนอกบ้านทำให้ผู้หญิงได้เจอกับคนเป็นจำนวนมาก และคนที่หลากหลายจึงจำเป็นต้องใช้ภาษามาตรฐานในการติดต่อสื่อสาร ดังที่ อมรา ประสิทธิ์รัฐสินธุ์ (2541) ชี้ให้เห็นว่า ผู้หญิงมีการคำนึงถึงหน้าตามากกว่าผู้ชายโดยผู้หญิงจะใช้ภาษาที่มีศักดิ์ศรีหรือภาษามาตรฐาน จะเห็นได้ว่า เพศเป็นปัจจัยหนึ่งที่มีความแตกต่างในการใช้ภาษา ผู้วิจัยคาดว่าผู้หญิงจะใช้คำยืมภาษาจีนฮกเกี้ยนน้อยกว่าผู้ชาย

นอกจากปัจจัยด้านเพศแล้ว ปัจจัยด้านเชื้อชาติก็มีผลต่อการใช้คำยืมภาษาจีนฮกเกี้ยน ซึ่ง Omoniyi (2006: 11) กล่าวว่า การใช้ภาษาจะสัมพันธ์กับเชื้อชาติ เพราะเชื้อชาติ คือ การมีวัฒนธรรมขนบธรรมเนียมประเพณี ภาษาพูดเดียวกัน และเชื่อว่าสืบเชื้อสายมาจากบรรพบุรุษ

กลุ่มเดียวกัน ผู้ที่อยู่ในกลุ่มเชื้อสายชาติพันธุ์เดียวกันจะมีความรู้สึกผูกพันทางสายเลือด และทางวัฒนธรรมพร้อม ๆ กันไปเป็นความรู้สึกผูกพันที่ช่วยเสริมสร้างอัตลักษณ์ของบุคคลและของชาติพันธุ์ และในขณะที่เดียวกันก็สามารถสร้างความรู้สึกให้เกิดความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันได้ โดยเฉพาะอย่างยิ่งถ้าผู้ที่อยู่ในกลุ่มชาติพันธุ์นับถือศาสนาเดียวกัน ความรู้สึกผูกพันนี้อาจเรียกว่า “สำนึก” ทางชาติพันธุ์ ในแต่ละกลุ่มชาติพันธุ์จะมีลักษณะวัฒนธรรมการใช้ภาษาแตกต่างกัน ต่างกลุ่มชาติพันธุ์กัน ภาษาต่างกัน ดังนั้น ภาษาเป็นสิ่งที่บ่งบอกชาติพันธุ์ได้ ผู้วิจัยคาดว่า คนที่มีเชื้อสายจีนฮกเกี้ยนจะใช้คำยืมภาษาจีนฮกเกี้ยนมากกว่าคนที่มีเชื้อสายไทย

นอกจากนี้ ปัจจัยด้านอายุของผู้พูดก็มีผลต่อการเลือกใช้คำศัพท์จากภาษาถิ่นหรือภาษามาตรฐานด้วย นั่นคือ ยิ่งอายุมากก็ยิ่งใช้คำยืมภาษาจีนฮกเกี้ยนมาก ยิ่งอายุน้อยก็ยิ่งใช้คำยืมภาษาจีนฮกเกี้ยนน้อยลง และยิ่งเวลาผ่านไปก็พบว่า การรุกรานของภาษามาตรฐานของประเทศเข้าไปในภาษาถิ่นก็มากขึ้นทุกที ดังแสดงให้เห็นจากงานวิจัยเกี่ยวกับเขตปรับเปลี่ยนภาษาระหว่างภาษาไทยถิ่นกลางกับภาษาไทยถิ่นใต้ ของ วรรณพร ทองมาก (2526) ที่พบว่า เขตปรับเปลี่ยนภาษาอยู่ที่อำเภอบางสะพาน จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ ชลิดา โรจนวัฒนวุฒิ (2533) พบว่า ในอีก 7 ปีต่อมา รอยต่อภาษาไทยถิ่นกลางอยู่ที่อำเภอละแม จังหวัดชุมพร พรหมรส มาริประสิทธิ์ (2535) พบว่า ในอีก 2 ปีต่อมา เขตปรับเปลี่ยนภาษาเลื่อนลงไปอีกอยู่ที่ตำบลบ้านนา จังหวัดชุมพร และ อุไรภรณ์ ดันดินิมิตกุล (2544) พบว่า ในอีก 9 ปีต่อมา รอยต่อภาษาไทยถิ่นกลางอยู่ที่อำเภอสวี จังหวัดชุมพร งานวิจัยเหล่านี้ได้ชี้ให้เห็นว่า ภาษาไทยกลางได้เข้ามาทางเขตภาคใต้มากขึ้นเรื่อย ๆ

ในงานวิจัยของ รุ่งรัตน์ ทองสกุล (2544) ซึ่งศึกษาเรื่องการวิเคราะห์การใช้คำยืมภาษาจีนฮกเกี้ยนของชาวไทยเชื้อสายจีนสามระดับอายุในจังหวัดภูเก็ต พบว่า วัยสูงอายุมิการใช้คำยืมภาษาจีนฮกเกี้ยนในชีวิตประจำวันมากกว่าวัยรุ่นอายุน้อย ซึ่งงานวิจัยของรุ่งรัตน์ได้ชี้ให้เห็นว่า อายุมีผลต่อการใช้ภาษา แสดงให้เห็นว่า การที่ภาษาไทยกลางได้เข้ามาในภาคใต้ส่งผลให้คนรุ่นอายุน้อยมีการใช้ภาษาไทยกลางมากขึ้น แต่เขาได้ศึกษาตัวแปรอายุเพียงตัวแปรเดียวทั้ง ๆ ที่จริงแล้วมีปัจจัยอื่น ๆ ที่มีผล ดังนั้นผู้วิจัยจะศึกษาตัวแปรอื่น ๆ ที่คาดว่าจะมีอิทธิพล และจากอิทธิพลของสิ่งแวดล้อมที่กล่าวมาข้างต้นตัวแปรอื่น ๆ ก็น่าจะส่งผลต่อการใช้ภาษาด้วยเช่นกัน ผู้วิจัยจึงศึกษาว่า คนที่อาศัยอยู่ในจังหวัดภูเก็ตมีการใช้คำยืมภาษาจีนฮกเกี้ยนในชีวิตประจำวันมากน้อยเพียงใด ตามตัวแปรทางสังคมได้แก่ อายุ เพศ การศึกษา อาชีพ และเชื้อสาย

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาปริมาณในการใช้คำยืมภาษาจีนสกเกี้ยนของคนที่อาศัยอยู่ในจังหวัดภูเก็ต ทั้งสามช่วงอายุได้แก่ กลุ่มที่ 1 อายุ 51 ปีขึ้นไป กลุ่มที่ 2 อายุ 31-50 ปี กลุ่มที่ 3 อายุ 10-30 ปี
2. เพื่อศึกษาปริมาณในการใช้คำยืมภาษาจีนสกเกี้ยนของคนที่อาศัยอยู่ในจังหวัดภูเก็ต ระหว่างเพศชายและเพศหญิง
3. เพื่อศึกษาปริมาณในการใช้คำยืมภาษาจีนสกเกี้ยนของคนที่อาศัยอยู่ในจังหวัดภูเก็ต ระหว่างกลุ่มที่มีการศึกษาสูงและกลุ่มที่มีการศึกษาต่ำ
4. เพื่อศึกษาปริมาณในการใช้คำยืมภาษาจีนสกเกี้ยนของคนที่อาศัยอยู่ในจังหวัดภูเก็ต ระหว่างกลุ่มอาชีพรับราชการและกลุ่มอาชีพเอกชน
5. เพื่อศึกษาปริมาณในการใช้คำยืมภาษาจีนสกเกี้ยนของคนที่อาศัยอยู่ในจังหวัดภูเก็ต ระหว่างเชื้อสายไทยและเชื้อสายจีนสกเกี้ยน

สมมติฐานของการวิจัย

1. คนที่อาศัยอยู่ในจังหวัดภูเก็ตกลุ่มที่มีอายุมากมีการใช้คำยืมภาษาจีนสกเกี้ยนมากกว่ากลุ่มที่มีอายุน้อย
2. คนที่อาศัยอยู่ในจังหวัดภูเก็ตเพศชายมีการใช้คำยืมภาษาจีนสกเกี้ยนมากกว่าเพศหญิง
3. คนที่อาศัยอยู่ในจังหวัดภูเก็ตกลุ่มที่มีการศึกษามีการใช้คำยืมภาษาจีนสกเกี้ยนมากกว่ากลุ่มที่มีการศึกษาสูง
4. คนที่อาศัยอยู่ในจังหวัดภูเก็ตกลุ่มอาชีพเอกชนมีการใช้คำยืมภาษาจีนสกเกี้ยนมากกว่ากลุ่มอาชีพรับราชการ

5. คนที่อาศัยอยู่ในจังหวัดภูเก็ตเชื้อสายจีนฮกเกี้ยนมีการใช้คำยืมภาษาจีนฮกเกี้ยนมากกว่าเชื้อสายไทย

ขอบเขตของการวิจัย

งานวิจัยนี้เก็บข้อมูลจากคนที่อาศัยอยู่ในจังหวัดภูเก็ตตั้งแต่กำเนิดเท่านั้น โดยใช้วิธีการถามจากกลุ่มตัวอย่าง ผู้วิจัยเก็บข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่างที่บอกว่าเป็นคนภูเก็ตโดยกำเนิด และอาศัยอยู่ในจังหวัดภูเก็ตมาตลอดจนถึงปัจจุบัน

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. สะท้อนให้เห็นถึงค่านิยมของคนที่อาศัยอยู่ในจังหวัดภูเก็ตเกี่ยวกับการใช้ภาษา
2. เป็นประโยชน์ในการศึกษาวัฒนธรรมทางภาษาของคนในจังหวัดภูเก็ต
3. เป็นแนวทางในการศึกษาภาษาถิ่นอื่น ๆ ตามตัวแปรทางสังคม
4. เป็นประโยชน์แก่ผู้สนใจศึกษาการแปรของภาษาถิ่น
5. เป็นประโยชน์แก่ผู้สนใจศึกษาเรื่องคำยืม

นิยามศัพท์

คำยืม คือ คำศัพท์ที่ไม่ได้มีอยู่แต่เดิมในภาษาแต่เป็นคำศัพท์ที่นำเข้ามาจากภาษาอื่นด้วยความจำเป็น เนื่องจากขาดคำที่จะใช้แสดงความคิดใหม่ ๆ หรือเรียกสิ่งใหม่ ๆ (พจนานุกรมศัพท์ภาษาศาสตร์ (ภาษาศาสตร์ประยุกต์) พ.ศ. 2553 ฉบับราชบัณฑิตยสถาน)

คำยืมภาษาจีนฮกเกี้ยน คือ คำศัพท์ภาษาจีนฮกเกี้ยนที่นำเข้ามาใช้แทนคำไทย และใช้ปะปนไปกับภาษาไทย

การปนภาษา คือ การใช้ภาษาหรือระบบการสื่อสารใดก็ตามมากกว่า 1 ภาษาหรือ 1 ระบบปนกันในแต่ละประโยค เช่น การพูดภาษาไทยปนภาษาอังกฤษในแต่ละประโยค (พจนานุกรมศัพท์ภาษาศาสตร์ (ภาษาศาสตร์ประยุกต์) พ.ศ. 2553 ฉบับราชบัณฑิตยสถาน)

คำทับศัพท์ คือ การดำเนินการแปลงข้อความจากระบบการเขียนหรือภาษาหนึ่งไปสู่อีกภาษาหนึ่งอย่างมีหลักการเพื่อให้สามารถเขียนคำในภาษาต่างประเทศด้วยภาษาและอักษรในภาษานั้น ๆ ได้สะดวก (พจนานุกรมราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2542)

บทที่ 2

การตรวจเอกสาร

ในการศึกษาเรื่อง “การใช้คำยืมภาษาจีนฮกเกี้ยนตามตัวแปรทางสังคมบางประการ” ผู้วิจัยได้ตรวจเอกสารที่ว่าด้วยทฤษฎีและหลักการที่สอดคล้องกับวัตถุประสงค์ในงานวิจัยนี้ และตรวจเอกสารงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับงานวิจัยนี้ ดังต่อไปนี้

1. ทฤษฎีและหลักการ

1.1 ความสัมพันธ์ระหว่างภาษากับอายุ

1.2 ความสัมพันธ์ระหว่างภาษากับเพศ

1.3 ความสัมพันธ์ระหว่างภาษากับชนชั้นทางสังคม

1.4 ความสัมพันธ์ระหว่างภาษากับชาติพันธุ์ และเชื้อชาติ

1.5 การแปรภาษา

1.6 การปนภาษา

2. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

2.1 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับคำยืม

2.2 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับคำยืมภาษาจีนฮกเกี้ยน

2.3 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับตัวแปรทางสังคม

2.4 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการแปรภาษา

2.5 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการปนภาษา

ทฤษฎีและหลักการ

ความสัมพันธ์ระหว่างภาษากับอายุ

อายุเป็นปัจจัยหนึ่งที่ชี้ให้เห็นถึงสถานภาพตามธรรมชาติของคนแต่ละคนในสังคมซึ่งทำให้สถานภาพของคนในสังคมแตกต่างกัน ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับสังคมของประเทศนั้น ๆ ว่าให้ความสำคัญกับอายุอย่างไร และทำให้แต่ละสังคมกำหนดบทบาทของวัยที่แตกต่างกันด้วย เช่น สังคมของคนจีนจะเคารพคนที่อายุ และคนที่มีอายุมากมีอำนาจในการตัดสินใจ แต่สังคมของคนอเมริกันเป็นสังคมอุตสาหกรรมได้ให้ความสำคัญกับวัยหนุ่มสาว เพราะเป็นวัยที่ใช้แรงงาน (อมรา ประสิทธิ์รัฐสินธุ์, 2541: 26)

ในสังคมไทยความเคารพขึ้นอยู่กับอายุซึ่งผู้ที่มีอายุน้อยจะต้องเคารพผู้ที่มีอายุมาก ทำให้ผู้ที่มีอายุมากมีอำนาจมากกว่าผู้ที่มีอายุน้อย จะเห็นได้ว่าผู้ที่มีอายุมากมีสถานภาพสูงกว่าผู้ที่มีอายุน้อย และถือว่าเป็นสิ่งที่เห็นได้ชัดเจนในสังคมไทย (อมรา ประสิทธิ์รัฐสินธุ์, 2541: 28-29) และ เอมอร์ ตรูวียีร์ (2533: 59) ได้กล่าวถึงคำเรียกญาติ (Kinship terms) ในสังคมไทยว่า สังคมไทยให้ความสำคัญกับผู้สูงอายุมาก โดยผู้ที่ไม่ใช่ญาติแต่จะใช้คำเรียกขานเทียบกับผู้ที่เป็นญาติทางอายุ เช่น ผู้ที่มีอายุมากกว่าบิดามารดาจะเรียกว่า “ลุง” หรือ “ป้า” เป็นต้น

คนแต่ละคนในสังคมเมื่อมีอายุมากขึ้นทำให้สถานภาพทางสังคมเปลี่ยนไปตามวัย วัยที่แตกต่างกันย่อมต้องมีพฤติกรรมที่ต่างกัน ดังนั้น การใช้ภาษาก็เป็นพฤติกรรมอย่างหนึ่งที่ทำให้คนต่างวัยมีการใช้ภาษาที่ต่างกัน ยกตัวอย่าง เช่น การใช้ภาษาในวัยรุ่นจะใช้ภาษาแสลง คือ เป็นแสลงที่เกิดขึ้นแล้วใช้แพร่หลายอย่างรวดเร็วและสูญหายไปอย่างรวดเร็ว และแสลงที่ใช้แพร่หลายมากจนคนกลุ่มอื่นรับไปใช้และกลายเป็นที่ยอมรับในสังคมไปในที่สุด (Meyerhoff, 2001: 170)

นอกจากนี้ Labov (2001: 48) ได้ทำการวิจัยกับเด็กในเรื่องของการรับรู้ทางสังคม พบว่าเด็กจะมีพัฒนาการเรียนรู้การใช้ภาษาตามระดับของสังคม และเรียนรู้ได้ดีที่สุด คือ ช่วงวัยรุ่น จะเห็นได้ว่าช่วงของวัยมีความแตกต่างกันในการรับรู้ภาษา ซึ่งส่งผลให้การใช้ภาษาของเด็กมีความแตกต่างกันออกไปตามช่วงวัย หรือช่วงอายุ โดยการใช้ภาษาของเด็กเมื่อเปรียบเทียบกับภาษาของผู้ใหญ่ จะเห็นความแตกต่างได้อย่างชัดเจน คือ เด็กจะใช้ภาษาง่าย ๆ สั้น ๆ ไม่เป็นประโยค แต่ภาษาของผู้ใหญ่จะเป็นทางการมากกว่าของเด็ก และการใช้ภาษาของวัยรุ่นในทุกสังคมจะมีเอกลักษณ์เฉพาะ คือ จะมีรูปภาษาของตนเองที่ใช้กันในกลุ่มของวัยรุ่น หรือที่เรียกว่า คำสแลง เป็นต้น

จากที่กล่าวมาแสดงให้เห็นว่า อายุเป็นปัจจัยทางสังคมปัจจัยหนึ่งที่ส่งผลให้เกิดการเปลี่ยนแปลงของภาษา คือ เมื่อรูปแบบภาษาของคนรุ่นอายุน้อยถูกนำมาใช้จะทำให้รูปแบบภาษาของคนรุ่นอายุมากจะถูกเลิกใช้หรือหมดไป

ความสัมพันธ์ระหว่างภาษากับเพศ

เพศ หมายถึง ลักษณะทางสังคม และจิตวิทยาสังคมที่ใช้เป็นพื้นฐานในการแบ่งแยกมนุษย์ว่าเป็นผู้หญิงหรือผู้ชายโดยระบบการแบ่งแยกประเภทที่สังคมสร้างขึ้นได้กำหนดว่าใครเป็นผู้หญิง ใครเป็นผู้ชาย ซึ่งเป็นลักษณะอีกประการหนึ่งที่ทำให้คนในสังคมมีสถานภาพแตกต่างกัน ผู้ชายและผู้หญิงย่อมมีบทบาทที่แตกต่างกันขึ้นอยู่กับสังคมนั้น ๆ ดังนั้นพฤติกรรมการใช้ภาษา ก็เช่นเดียวกันย่อมต้องได้รับอิทธิพลจากบทบาทที่แตกต่างกันด้วย แต่ความแตกต่างระหว่างภาษา ผู้หญิงกับภาษาผู้ชายจะมีมาน้อยเพียงใดขึ้นอยู่กับสังคมนั้น ๆ (Devine and Wolf-Devine, 2003)

เอมอร์ ตรูวี่เชิธ (2533) กล่าวถึงสาเหตุที่ทำให้ผู้ชายกับผู้หญิงมีการใช้ภาษาที่ต่างกัน คือ ผู้หญิงจะได้รับการอบรมสั่งสอนให้ใช้ภาษาที่สุภาพตั้งแต่เด็ก เพราะผู้หญิงจะถูกตำหนิเมื่อพูดไม่สุภาพ แต่ผู้ชายเมื่อพูดไม่สุภาพจะไม่ถูกตำหนิ และกฎของสังคมทำให้ผู้หญิงต้องคำนึงถึงฐานะทางสังคมของตนเอง แต่ผู้ชายไม่จำเป็นต้องคำนึงถึง เช่น ในสังคมไทยเมื่อผู้หญิงใช้คำว่า “มึง” หรือ “กู” จะไม่เป็นที่ยอมรับ แต่ถ้าผู้ชายใช้จะเป็นที่ยอมรับ ทำให้ผู้หญิงต้องระมัดระวังในการใช้ภาษาซึ่งต้องใช้ภาษาอย่างถูกต้อง รวมทั้งสังคมทุกสังคมไม่มีความเสมอภาคให้กับผู้หญิงจะยกย่องเพศชาย และดูถูกเพศหญิงว่าเป็นเพศที่อ่อนแอซึ่งทำให้เกิดความเหลื่อมล้ำทางสังคม คือ มีค่า

ที่แสดงถึงความเหยียดหยามผู้หญิง ยกตัวอย่าง เช่น ในภาษาอังกฤษ เช่น คำว่า “tramp” ถ้าใช้กับผู้ชาย หมายถึง คนจรจัด แต่ถ้าใช้กับผู้หญิง หมายถึง โสเภณี เป็นต้น

ตัวอย่างหนึ่งที่ เอมอร์ ตรูวี่เชิธ (2533) ชี้ให้เห็นว่า ในการใช้ภาษาสามารถบ่งบอกได้ว่า ผู้ใช้ภาษาเป็นเพศหญิงหรือเพศชาย เช่น ผู้หญิงมักจะใช้คำที่แสดงความไม่แน่ใจ เช่น ถามว่าบนชั้นมีหนังสือกี่เล่ม ผู้หญิงจะบอกว่า “มีประมาณ 7-8 เล่ม” แต่ผู้ชายจะบอกจำนวนตรงตามที่มีอยู่จริง และผู้หญิงมักจะไม่ใช่ประโยคที่เป็นคำสั่งและขอร้องโดยตรง แต่จะใช้คำขอร้องแบบสุภาพ เช่น ในประโยคขอร้อง “Open the door” ผู้หญิงจะมีคำว่า “please” ด้วย เพื่อแสดงถึงความสุภาพ เช่น “please open the door” เป็นต้น

นอกจากนี้ มีงานวิจัยจำนวนมากแสดงให้เห็นว่า เพศหญิงใช้รูปภาษาที่เป็นมาตรฐานหรือรูปที่มีศักดิ์ศรี (prestigious form) มากกว่าเพศชาย ตัวอย่างเช่น จากการศึกษาของ Trudgill (1974) ศึกษาเรื่อง การใช้ภาษาอังกฤษของผู้ชายและของผู้หญิง ผลการวิจัยออกมาพบว่า ผู้หญิงและผู้ชายจะใช้ภาษาล้ำถึงกัน แต่ก็ไม่เหมือนกันซึ่งผู้หญิงจะใช้ภาษาที่มีลักษณะใกล้เคียงกับภาษาที่เป็นภาษามาตรฐานมากกว่าผู้ชาย หรือกล่าวได้ว่า ผู้พูดภาษาอังกฤษที่เป็นผู้หญิงใช้ภาษาได้ดีกว่าผู้พูดภาษาอังกฤษที่เป็นผู้ชาย และเขายังได้ศึกษา การออกเสียง -ing ในนอร์วิช พบว่า การออกเสียงดังกล่าวในเพศชายและเพศหญิงจะมีความแตกต่างกัน ซึ่งทำให้ปัจจัยด้านเพศมีผลต่อการใช้ภาษาที่แตกต่างกัน อีกทั้งผู้หญิงมีแนวโน้มจะใช้รูปภาษาที่มีมาตรฐานหรือมีศักดิ์ศรีมากกว่าผู้ชาย เนื่องจากทางตะวันตก ผู้หญิงจะเน้นด้านศักดิ์ศรีมากกว่าผู้ชาย ทำให้รูปแบบการใช้ภาษาระหว่างผู้หญิงและผู้ชายแตกต่างกัน เช่น ผู้หญิงตะวันตกจะใช้ภาษาที่มีมาตรฐานสูง หรือเป็นที่นิยมกันสูง เพราะทำให้เห็นถึงศักดิ์ศรีที่สูงกว่า ในทางกลับกัน ผู้ชายตะวันตกจะใช้ภาษาที่ธรรมดา ซึ่งแสดงศักดิ์ศรีที่น้อยกว่า และ บุญเรือง ชื่นสุวิมล (2535) ได้ศึกษาเรื่อง ความสัมพันธ์ระหว่างการแปรของ (r) ในภาษาไทย และ (r) ในภาษาอังกฤษตามตัวแปรสังคม ของผู้พูดภาษาไทยกรุงเทพฯ ผลการวิจัยพบว่า เพศหญิงมีแนวโน้มที่จะใช้รูปแปรที่มีศักดิ์ศรีมากกว่าเพศชาย

ในบทความของ สุขุมวดี จำหิรัญ (2532) เรื่อง “ภาษา : หญิงกับชายใครเป็นใหญ่” ได้ชี้ให้เห็นว่า ผู้หญิงและผู้ชายมีบทบาททางสังคมที่ต่างกัน ทำให้การใช้ภาษาของผู้หญิงและการใช้ภาษาของผู้ชายจะแตกต่างกัน โดยสังคมส่วนใหญ่ได้มองว่าภาษาของผู้หญิงดีกว่าภาษาของผู้ชาย เพราะภาษาที่ผู้หญิงใช้จะเป็นภาษาที่ถูกต้องมีมาตรฐาน แต่ภาษาที่ผู้ชายใช้จะไม่ถูกต้องตามแบบแผน เพราะผู้หญิงถูกสังคมกำหนดไว้ว่า จะต้องมีความระมัดระวังในการใช้ภาษาและต้องใช้ภาษาให้ถูกต้องมีมาตรฐาน การที่ผู้หญิงใช้ภาษาที่ไม่ถูกต้องหรือไม่ดีมีมาตรฐานถือว่าไม่เหมาะสม

ดังนั้น ในการใช้ภาษาของผู้ชายและผู้หญิงจึงมีความสัมพันธ์กับสถานภาพ หรือการให้ความสำคัญกับศักดิ์ศรีของบุคคลในสังคมนั้น ๆ ในงานวิจัยนี้ผู้วิจัยจึงตั้งสมมติฐานว่า คนที่อาศัยอยู่ในจังหวัดภูเก็ตเพศชายมีการใช้คำยืมภาษาจีนฮกเกี้ยนมากกว่าเพศหญิง

ความสัมพันธ์ระหว่างภาษากับชนชั้นทางสังคม

การจัดช่วงชั้นทางสังคม คือ การจัดระดับสูงต่ำของคนกลุ่มต่าง ๆ ในสังคม ทำให้เกิด “ชั้นของสังคม” มีการจำแนกที่หลากหลาย เช่น ระบบชั้นสังคมแบบปิด และระบบชั้นสังคมแบบเปิด ระบบชั้นสังคมแบบเปิด คือ ระบบที่สมาชิกทุกคนสามารถเลื่อนจากชั้นหนึ่งไปยังอีกชั้นหนึ่งได้ ระบบชั้นสังคมแบบปิด คือ ระบบที่สมาชิกไม่สามารถเลื่อนจากชั้นหนึ่งไปยังอีกชั้นหนึ่งได้ ปัจจัยที่เป็นตัวกำหนดความแตกต่างของแต่ละชั้น ได้แก่ ความมั่งคั่ง อำนาจ และศักดิ์ศรี ดังนั้น ศักดิ์ศรีมักแสดงออกทางภาษา เช่น การใช้คำเรียกขานหรือการระบุตำแหน่ง เพื่อแสดงการยกย่อง ทั้งนี้ปัจจัยอื่น ๆ ที่ใช้เป็นเกณฑ์ในการแบ่งชั้นสังคม ได้แก่ รายได้ อาชีพ และการศึกษา

ผู้พูดที่มาจากชั้นสังคมต่างกันจะใช้ภาษาต่างกัน ดังนั้น จากภาษาที่ผู้พูดใช้อาจทำให้ระบุได้ว่ามาจากชั้นสังคมใด ชั้นสังคมมีส่วนในการกำหนดรูปแบบ และทิศทางของการเปลี่ยนแปลงของรูปภาษาทัศนคติต่อการเปลี่ยนแปลง และค่านิยมเกี่ยวกับการใช้ภาษาผูกพันกับความมีศักดิ์ศรีของรูปภาษาซึ่งสัมพันธ์กับชั้นสังคม

ความแตกต่างของการใช้ภาษาสามารถบ่งชี้ได้ถึงสถานะหรือพื้นเพทางสังคมได้ ไม่ว่าจะเป็นความแตกต่างทางด้านการออกเสียง หรือระบบเสียง ความแตกต่างทางด้านภาษาเขียนในเรื่องของสำเนียงต่าง ๆ ภาษาที่แต่ละคนใช้นั้นจะสะท้อนให้เห็นถึงพื้นเพของแต่ละคน บุคคลที่อยู่ต่างสังคมกันจะใช้ภาษาแตกต่างกัน และสามารถบอกถึงฐานะทางสังคมของผู้พูดได้ทันที ตัวอย่าง เช่น ผู้พูดภาษาอังกฤษในถิ่นต่าง ๆ ทางตอนเหนือของอังกฤษ ระหว่างอินคอนเซียร์กับบอร์กเซียร์ ยังคงออกเสียงคำว่า House โดยใช้สระเดี่ยว แต่ผู้พูดภาษาอังกฤษที่อยู่ทางใต้จะออกเสียงโดยใช้สระผสม จะเห็นได้ว่าการใช้ภาษาของคนสองกลุ่มนี้ต่างกัน เนื่องจากมีความแตกต่างกันในเรื่องของพื้นเพและถิ่นที่อยู่ ลำดับความสูงต่ำของคนในสังคมจะส่งผลต่อการใช้ภาษาของพวกเขาด้วย ซึ่งลำดับความสูงต่ำของสังคม จะถูกแบ่งโดยปัจจัยด้านอาชีพ การศึกษา ฐานะของทรัพย์สิน ทั้งนี้ถ้ามีอาชีพที่ดี การศึกษาคดี มีฐานะดี จะอยู่ในระดับชนชั้นที่สูง (Meyerhoff, 2011)

นอกจากนี้ Labov (1972) ได้แสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับภาษากับชนชั้นของสังคมไว้ว่า สังคมเป็นตัวแปรที่สามารถสร้างความแตกต่างให้กับการใช้ภาษาของบุคคล โดยความแตกต่างของชนชั้นดังกล่าวขึ้นอยู่กับปัจจัยด้านอาชีพ การศึกษา และรายได้ หรืออาจจะเป็นยศฐาน บรรดาศักดิ์ด้วย

จะเห็นได้ว่า การใช้ภาษาที่แตกต่างกันตามระดับชนชั้นในสังคมนั้น เกิดขึ้นมาจากพื้นที่เพ ที่มาของบุคคลในสังคม เพราะสถานที่ที่เป็นปัจจัยที่ทำให้ภาษามีความแตกต่างกัน และทั้งนี้ก็เป็นเพราะคนในสังคมนั้น ๆ ให้ความสำคัญกับชนชั้นทางสังคมซึ่งมีทัศนคติ และมุมมองเกี่ยวกับด้านชนชั้น หรือระดับความสูงต่ำในสังคม

ดังนั้น ผู้ที่มีการศึกษาสูง และผู้มีอาชีพรับราชการจะมีโอกาสใช้ภาษาที่เป็นทางการหรือภาษาไทยกลางมากกว่าผู้ที่มีการศึกษต่ำ และผู้ทำงานเอกชน เพราะ การศึกษาในโรงเรียนต้องใช้ภาษาไทยกลางซึ่งเป็นภาษามาตรฐานในการติดต่อสื่อสาร และอาชีพรับราชการเป็นอาชีพที่ต้องใช้เอกสารทางราชการที่เป็นภาษาทางการหรือภาษามาตรฐาน ในงานวิจัยนี้ผู้วิจัยจึงตั้งสมมติฐานว่า คนที่อาศัยอยู่ในจังหวัดภูเก็ตกลุ่มที่มีการศึกษต่ำมีการใช้คำยืมภาษาจีนฮกเกี้ยนมากกว่ากลุ่มที่มีการศึกษาสูง และกลุ่มอาชีพเอกชนมีการใช้คำยืมภาษาจีนฮกเกี้ยนมากกว่ากลุ่มอาชีพรับราชการ

ความสัมพันธ์ระหว่างภาษากับชาติพันธุ์และเชื้อชาติ

ชาติพันธุ์ เป็นเอกลักษณ์ทางสังคมของบุคคลใดบุคคลหนึ่ง หรือคนกลุ่มใดกลุ่มหนึ่ง ซึ่งเกิดขึ้น เพราะบุคคลนั้นหรือกลุ่มนั้นมีวัฒนธรรมที่เฉพาะ และแตกต่างจากกลุ่มอื่น ๆ เช่น เชื้อชาติ สีผิว ภาษา เครื่องแต่งกาย อาหาร ศาสนา ขนบธรรมเนียมประเพณี เป็นต้น การแบ่งแยกกลุ่มคนตามลักษณะนี้ มีความสำคัญในสังคมที่มีสมาชิกในสังคมมาจากบรรพบุรุษที่ต่างกัน มีสีผิว และรูปพรรณที่ต่างกันอย่างเห็นได้ชัด เช่น ความแตกต่างระหว่างคนผิวขาวกับคนผิวดำ ในสังคมที่มีกลุ่มคนที่มีลักษณะต่างกัน และประวัติความเป็นมา รวมถึงบทบาทในสังคมต่างกัน ความแตกต่างอาจเป็นปัจจัยที่ทำให้เกิดความไม่เท่าเทียมกันได้

ทั้งนี้ ชาติพันธุ์ คือ การมีวัฒนธรรมขนบธรรมเนียมประเพณี ภาษาพูดเดียวกัน และเชื่อว่าสืบเชื้อสายมาจากบรรพบุรุษกลุ่มเดียวกัน กลุ่มชาติพันธุ์หรือกลุ่มวัฒนธรรมมีลักษณะเด่น คือ เป็นกลุ่มคนที่สืบทอดมาจากบรรพบุรุษเดียวกันซึ่งมีลักษณะและรูปพรรณเหมือนกันรวมทั้งบรรพบุรุษทางวัฒนธรรมด้วยผู้ที่อยู่ในกลุ่มชาติพันธุ์เดียวกันจะมีความรู้สึกผูกพันทางสายเลือดและ

ทางวัฒนธรรมพร้อม ๆ กันไปเป็นความรู้สึกร่วมกันที่ช่วยเสริมสร้างอัตลักษณ์ของบุคคลและของชาติพันธุ์ และในขณะเดียวกันก็สามารถสร้างความรู้สึกร่วมกันทำให้เกิดความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันได้ โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ถ้าผู้ที่อยู่ในกลุ่มชาติพันธุ์นับถือศาสนาเดียวกัน ความรู้สึกผูกพันนี้อาจเรียกว่า “สำนึก” ทางชาติพันธุ์ในแต่ละกลุ่มชาติพันธุ์จะมีลักษณะวัฒนธรรมการใช้ภาษาแตกต่างกัน ต่างกลุ่มชาติพันธุ์กัน ภาษาต่างกัน ดังนั้น ภาษาเป็นสิ่งที่บ่งบอกชาติพันธุ์ได้ (Meyerhoff, 2011: 11-18)

นอกจากนี้ Trudgill (1974) กล่าวถึงการแบ่งแยกของกลุ่มเชื้อชาติว่า ไม่ได้ใช้ภาษาที่ต่างกันคนละภาษาเป็นตัวแทน แต่ใช้ภาษาของภาษาย่อยเป็นเกณฑ์ เพราะกลุ่มสมาชิกในเชื้อชาติจะมีความสัมพันธ์กันเองภายในกลุ่มมากกว่าไปสัมพันธ์กับกลุ่มเชื้อชาติอื่น ๆ ทำให้เกิดเป็นภาษาย่อยเฉพาะกลุ่ม

ความแตกต่างของกลุ่มเชื้อชาติอาจมีความสัมพันธ์กับลักษณะทางเสียง หรือไวยากรณ์ มากกว่าคำศัพท์ ยกตัวอย่างเช่น งานวิจัยของ Labov (1972) พบว่า สำเนียงการพูดภาษาอังกฤษของคนที่มีพื้นเพชาวฮิวิตาเลียน และนิโกร มีความแตกต่างกันเพียงเล็กน้อย แต่มีการลงน้ำหนักสำคัญอย่างเห็นได้ชัด ทั้งนี้ เป็นเพราะกลุ่มที่มีเชื้อชาติเดียวกัน แยกกันอยู่เป็นกลุ่มใหญ่ๆ ในสังคม และจากงานวิจัยของ Hymes (1974) พบว่า ลักษณะของภาษาย่อยที่ปะปนอยู่ในภาษาใหม่ที่อยู่ในภาษาอังกฤษของสก็อตแลนด์มีความแตกต่างกันระหว่างภาษาทางเหนือ และภาษาทางใต้ ชาวสก็อตทางใต้จะพูดภาษาอังกฤษท้องถิ่นหรือภาษาอังกฤษมาตรฐาน ส่วนชาวสก็อตทางเหนือจะพูดภาษาอังกฤษแบบสก็อต งานวิจัยทั้งสองนี้ชี้ให้เห็นว่า ความแตกต่างทางภาษาอังกฤษของกลุ่มเชื้อชาติที่ต่างกัน คือ ความแตกต่างที่มีสาเหตุมาจากอิทธิพลของภาษาย่อยเดิม

ในงานวิจัยนี้ผู้วิจัยจึงตั้งสมมติฐานว่า คนที่อาศัยอยู่ในจังหวัดภูเก็ตเชื้อสายจีนฮกเกี้ยนมีการใช้คำยืมภาษาจีนฮกเกี้ยนมากกว่าเชื้อสายไทย

การแปรภาษา

การแปรภาษา หมายถึง การที่รูปในภาษาดั้งเดิม 2 รูปขึ้นไป สามารถใช้แทนที่ต่างกันสลับกันได้ โดยไม่ทำให้ความหมายแก่นเปลี่ยน เช่น ในภาษาอังกฤษ คำที่แปลว่า “สี” มีการแปรในการเขียน คือ เขียนว่า “colour” หรือ “color” ก็ได้ ในภาษาไทย คำว่า “เพชรบุรี” มีการแปร

ในด้านการออกเสียง คือ ออกเสียงว่า “เพ็ด-ชะ-บุ-ริ” หรือ “เพ็ด-บุ-ริ” ก็ได้ (พจนานุกรมศัพท์ ภาษาศาสตร์ (ภาษาศาสตร์ประยุกต์) พ.ศ. 2553 ฉบับราชบัณฑิตยสถาน)

จากตัวอย่างข้างต้นจะเห็นได้ว่า การที่รูปแปรสามารถใช้แทนที่กันได้ นั่น เพราะการแปรของรูปภาษามีเงื่อนไขทางสังคม ตัวอย่างหนึ่งในภาษาไทยที่ชี้ให้เห็นว่า การแปรภาษามีความสัมพันธ์กับตัวแปรทางสังคม เช่น คำว่า “รีบ” มีการแปรในการออกเสียง “ร” กับ “ล” เป็นที่สังเกตว่า ถ้าผู้พูดออกเสียงว่า “รีบ” แสดงว่าใช้ในการพูดที่ต้องระมัดระวังหรือเป็นทางการ แต่ถ้าผู้พูดออกเสียงว่า “ลืบ” แสดงว่า พูดโดยไม่ระมัดระวังหรือในโอกาสที่ไม่เป็นทางการ (อมรา ประสิทธิ์รัฐสินธุ์, 2541: 18-19) จากตัวอย่างได้แสดงให้เห็นว่า ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการแปรภาษา คือ ลักษณะทางสังคม เช่น อายุ เพศ ถิ่นที่อยู่อาศัย การศึกษา ฯลฯ

การที่คนใช้คำศัพท์ต่างกันเรียกหน่วยอรรถเดียวกันในงานวิจัยนี้ถือเป็นการแปรภาษา

การปนภาษา

การปนภาษา หมายถึง การใช้ภาษาหรือระบบการสื่อสารใดก็ตามมากกว่า 1 ภาษา หรือ 1 ระบบปนกันในแต่ละประโยค เช่น การพูดภาษาไทยปนภาษาอังกฤษในแต่ละประโยค ตัวอย่างพจน์นี้คือ “present” แล้ว รู้สึก “excite” มากเลย และการปนภาษารวมไปถึงการใช้วิธภาษาสลับกันด้วย เช่น พูดภาษาไทยกรุงเทพสลับกับภาษาไทยถิ่นสงขลา เป็นต้น (พจนานุกรมศัพท์ ภาษาศาสตร์ (ภาษาศาสตร์ประยุกต์) พ.ศ. 2553 ฉบับราชบัณฑิตยสถาน)

ศยามล ไทระญู (2553) กล่าวถึงทฤษฎีการปนภาษาโดยสรุปว่า ทฤษฎีการปนภาษามี 5 ลักษณะ ได้แก่ ระดับการปนภาษา การปนภาษาในภาษาพูดและภาษาเขียน รูปแบบการปนภาษา วัฒนธรรมการปนภาษา และประโยชน์ของการปนภาษา การที่ผู้ใช้ภาษาเลือกใช้ภาษา 2 ภาษา หรือมากกว่านั้นปนกัน เช่น การทับศัพท์ภาษาอังกฤษ เป็นการสะท้อนให้เห็นถึงสังคมวัฒนธรรม และความพึงพอใจส่วนบุคคล

การที่คนที่อาศัยอยู่ในจังหวัดภูเก็ตใช้คำยืมภาษาจีนฮกเกี้ยนในการพูดภาษาไทยกลางหรือภาษาไทยมาตรฐาน และใช้ภาษาไทยกลางหรือภาษาไทยมาตรฐานในการพูดภาษาไทยถิ่นใต้ ถือเป็นการปนภาษา

งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

การศึกษางานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับคำยืม

เปรมินทร์ คาระวี (2539) ได้ศึกษาวิจัยเรื่อง “คำยืมภาษาเขมรในภาษาไทยถิ่นใต้” โดยศึกษาคำที่มีรากศัพท์เป็นคำเขมรในภาษาไทยถิ่นใต้ ผลการวิจัยพบว่า มีคำยืมเขมรในภาษาไทยถิ่นใต้ จำนวน 1,320 คำ ในจำนวนนี้มีอยู่ 573 คำ ที่ตรงกับคำยืมเขมรในภาษาไทยมาตรฐาน และมีอยู่ 394 คำ ที่เป็นคำยืมเขมรที่ปรากฏเฉพาะในภาษาไทยถิ่นใต้ ในการสันนิษฐานสมัยของการยืมคำเขมรบางคำได้โดยพบว่า มีคำยืมเขมรในภาษาไทยถิ่นใต้ที่สันนิษฐานว่า ได้ยืมเข้ามาตั้งแต่สมัยโบราณ 306 คำ มีคำยืมเขมรในภาษาไทยถิ่นใต้ที่สันนิษฐานว่า ได้ยืมเข้ามาจากภาษาเขมรปัจจุบัน 81 คำ ส่วนคำยืมเขมรที่เหลือซึ่งเป็นคำส่วนใหญ่ นั้น ไม่อาจใช้เกณฑ์ทางเสียงมาสันนิษฐานสมัยการยืมได้ ส่วนในด้านความหมายพบว่า ทั้งคำยืม คำเขมรโบราณ และคำเขมรปัจจุบันส่วนใหญ่ มีความหมายเหมือนกัน

อัสตมิง กาเซ็ง (2544) ได้ศึกษาวิจัยเรื่อง “คำยืมภาษาอาหรับในภาษามลายูถิ่นปัตตานี” โดยศึกษาเพื่อระบุ และวิเคราะห์ประเภทของคำยืมภาษาอาหรับในภาษามลายูถิ่นปัตตานี ผลการวิจัยพบว่า คำยืมส่วนใหญ่เป็นคำยืมทับศัพท์มิใช่คำยืมปน และคำยืมแปล ส่วนใหญ่เป็นคำนามรองลงมาเป็นคำกริยา คำคุณศัพท์ คำสันธาน และคำที่เป็นได้ทั้งคำกริยา และคำนาม ตามลำดับ ความหมายของคำยืมส่วนใหญ่จะเกี่ยวกับการกระทำ ความคิดและความเชื่อ

รณวัฒน์ สุริสาร (2544) ได้ศึกษาวิจัยเรื่อง “คำยืมจากภาษาอังกฤษในวงศัพท์คอมพิวเตอร์ของภาษาฝรั่งเศส” โดยศึกษาการยืมคำในวงศัพท์คอมพิวเตอร์จากภาษาอังกฤษสู่ภาษาฝรั่งเศส ปัจจุบัน ผลการวิจัยพบว่า อิทธิพลที่สำคัญของภาษาอังกฤษจะมีอยู่แต่ในการยืมศัพท์ด้านอรรถศาสตร์เท่านั้น ภาษาอังกฤษไม่มีอิทธิพลให้เกิดการเปลี่ยนแปลงด้านอื่น แสดงให้เห็นว่าในการยืมคำจากภาษาอังกฤษในวงศัพท์คอมพิวเตอร์ของภาษาฝรั่งเศสนั้นภาษาอังกฤษมีอิทธิพลต่อระบบเสียงและระบบหน่วยคำของภาษาฝรั่งเศสเพียงส่วนน้อย

การศึกษางานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการใช้คำยืมภาษาจีนฮกเกี้ยน

นพดล กิตติกุล (2534) ได้ศึกษาวิจัยเรื่อง “คำยืมภาษาจีนฮกเกี้ยนที่ใช้ในภาษาไทยถิ่น จังหวัดภูเก็ต” โดยรวบรวมคำยืมภาษาจีนฮกเกี้ยนที่ใช้ในภาษาไทยถิ่นปัจจุบัน จังหวัดภูเก็ต ผลการวิจัยพบว่า คำยืมภาษาจีนฮกเกี้ยนที่ใช้ในภาษาไทยถิ่นปัจจุบัน จังหวัดภูเก็ต เท่าที่รวบรวม ได้มีจำนวน 1,239 คำ แบ่งออกเป็นหมวดต่าง ๆ ได้ 19 หมวด การสร้างคำมี 3 ลักษณะ คือ 1) การสร้างคำแบบประสม 2) การสร้างคำแบบสำนวน 3) การสร้างคำแบบทับศัพท์ และเลียนเสียงสัตว์ร้อง ในแง่ของความหมายปรากฏ 5 ลักษณะ คือ 1) คำที่มีความหมายคงเดิม 2) ความหมายเข้าที่ 3) ความหมายแคบเข้า 4) ความหมายกว้างออก 5) ความหมายเฉพาะที่ใช้ในภาษาถิ่นภูเก็ต ลักษณะของคำยืมภาษาจีนฮกเกี้ยนที่ใช้ในภาษาไทยถิ่น จังหวัดภูเก็ต มี 5 ลักษณะ คือ 1) ทับศัพท์ ออกเสียงตามภาษาฮกเกี้ยนเดิมมีที่ผิดเพี้ยนไปบ้างในเรื่องของเสียงสูงต่ำ ส่วนความหมายก็ยังคงเดิม 2) ทับศัพท์แต่เสียงเปลี่ยนไปเล็กน้อย ส่วนความหมายยังคงเหมือนเดิม 3) ใช้คำไทยแปลคำภาษาจีน 4) ใช้คำไทยประสมหรือซ้อนกับภาษาจีน 5) มีการเปลี่ยนวรรณยุกต์ในคำประสม

ศุภมาส เอ่งฉ้วน (2536) ได้ศึกษาวิจัยเรื่อง “คำเรียกญาติภาษาจีนฮกเกี้ยนในภาคใต้ของประเทศไทย และเกาะปีนัง” โดยวิเคราะห์คำเรียกญาติพื้นฐานและที่สัมพันธ์โดยการแต่งงานในภาษาจีนฮกเกี้ยน โดยวิธีวิเคราะห์องค์ประกอบ และเพื่อชี้ให้เห็นลักษณะสำคัญบางประการในวัฒนธรรมจีนฮกเกี้ยนที่สะท้อนจากความหมายของคำเรียกญาติดังกล่าว ผลการวิจัยพบว่า มิติแห่งความแตกต่างที่ทำให้คำเรียกญาติแต่ละคำในภาษาจีนฮกเกี้ยนแตกต่างกันมี 6 ประการ คือ รุ่นอายุ สายเลือด อายุ ฝ่ายพ่อ/แม่ เพศ และการแต่งงาน เมื่อเปรียบเทียบการใช้คำเรียกญาติ และระบบคำเรียกญาติในภาษาจีนฮกเกี้ยนทั้ง 5 จุดพบว่ามีคล้ายคลึงกัน และต่างกันเป็นคู่ ๆ เมื่อพิจารณาโดยรวมทั้งญาติพื้นฐาน และที่สัมพันธ์โดยการแต่งงานนั้น จังหวัดตรัง และจังหวัดพังงามีลักษณะที่คล้ายคลึงกัน เมื่อพิจารณาเฉพาะญาติพื้นฐานพบว่า จังหวัดภูเก็ต และเกาะปีนังมีลักษณะที่คล้ายคลึงกันแต่ต่างกันในเรื่องของญาติที่สัมพันธ์โดยการแต่งงาน และถ้าพิจารณาเฉพาะญาติที่สัมพันธ์โดยการแต่งงานแล้วพบว่า จังหวัดกระบี่ และจังหวัดภูเก็ตมีลักษณะที่คล้ายคลึงกัน แต่ต่างกันในเรื่องญาติพื้นฐาน ส่วนการใช้คำและระบบคำเรียกญาติพื้นฐานในภาษาจีนฮกเกี้ยน จังหวัดกระบี่ และการใช้คำและระบบคำเรียกญาติที่สัมพันธ์โดยการแต่งงานในภาษาจีนฮกเกี้ยนในเกาะปีนังจะมีลักษณะที่ไม่คล้ายคลึงกับถิ่นใดเลย และผู้วิจัยพบว่า มีคำเรียกญาติบางประเภทที่ยืมจากภาษาไทย และมีหลักฐานบางประการทางวัฒนธรรมด้านอื่นที่แสดงให้เห็นว่าลักษณะดังกล่าวในวัฒนธรรมฮกเกี้ยนถิ่นในประเทศไทยที่เคยมีมาแต่เดิมนั้นปัจจุบันเริ่มส่อเค้าว่าจะลดความสำคัญลง และกำลังจะกลายเป็นไม่เน้นฝ่ายหนึ่งฝ่ายใดในอนาคต ปรากฏการณ์เช่นนี้ดู

เหมือนว่าเป็นผลของการสัมผัสภาษาระหว่างภาษาจีนฮกเกี้ยนกับภาษาไทย แต่สำหรับการให้ความสำคัญกับระบบอวูโสก็ยังคงเป็นลักษณะที่สำคัญของวัฒนธรรมจีนฮกเกี้ยนใน 4 ถิ่นในประเทศไทย สำหรับในเกาะปีนัง ผู้วิจัยพบว่า ลักษณะสำคัญทั้งสองประการยังคงเป็นลักษณะเด่นในวัฒนธรรมจีนฮกเกี้ยนในเกาะปีนังโดยไม่มีการเปลี่ยนแปลงเลย ถึงแม้ภาษาจีนฮกเกี้ยนที่เกาะปีนังจะมีการสัมผัสภาษากับภาษามลายูก็ตาม

รุ่งรัตน์ ทองสกุล (2544) ได้ศึกษาวิจัยเรื่อง “การวิเคราะห์การเปลี่ยนแปลงการใช้คำยืมภาษาจีนฮกเกี้ยนของชาวไทยเชื้อสายจีนสามระดับอายุในจังหวัดภูเก็ต” โดยวิเคราะห์การเปลี่ยนแปลงการใช้คำยืมภาษาจีนฮกเกี้ยนของชาวไทยเชื้อสายจีนสามระดับอายุได้แก่ กลุ่มอายุที่ 1 อายุ 60 ปีขึ้นไป กลุ่มที่ 2 อายุ 35-50 ปี และกลุ่มที่ 3 อายุ 10-35 ปี ผลการวิจัยพบว่า กลุ่มอายุที่ 1 ใช้คำยืมมากกว่ากลุ่มที่ 2 และกลุ่มที่ 3 กลุ่มอายุที่ 2 ใช้คำยิมน้อยกว่ากลุ่มอายุที่ 1 และกลุ่มอายุที่ 3 มีการเปลี่ยนแปลงลักษณะการใช้คำยืมมากที่สุด และเมื่อศึกษาลักษณะการใช้คำยืมภาษาจีนฮกเกี้ยนในจังหวัดภูเก็ตในภาพรวม พบว่า มีการใช้ 4 ลักษณะ คือ 1) การทับ 2) การทับศัพท์ แต่เสียงเปลี่ยนไป 3) การใช้คำไทยแทนคำจีนที่เคยใช้ 4) การใช้คำไทยผสมคำจีน

การศึกษางานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับตัวแปรทางสังคม

พริ้มรส มารีประสิทธิ์ (2534) ได้ศึกษาวิจัยเรื่อง “การแปรของเขตปรับเปลี่ยนภาษาระหว่างภาษาไทยถิ่นกลางและภาษาไทยถิ่นใต้ตามอายุของผู้พูด : การศึกษาคำศัพท์” โดยศึกษาแนวโน้มของการเปลี่ยนแปลงการใช้คำศัพท์ภาษาไทยถิ่นใต้ และหาการแปรของเขตปรับเปลี่ยนภาษาระหว่างภาษาไทยถิ่นกลางและภาษาไทยถิ่นใต้ ผลการวิจัยพบว่า ในอนาคตจะมีการใช้คำศัพท์ภาษาไทยถิ่นใต้ลดลง และมีการใช้คำศัพท์ภาษาไทยถิ่นกลางเพิ่มมากขึ้นในบริเวณที่ศึกษาโดยเขตปรับเปลี่ยนภาษาของกลุ่มที่มีอายุมากกว่าอยู่เหนือเขตปรับเปลี่ยนภาษาของกลุ่มอายุน้อยกว่าเขตปรับเปลี่ยนภาษาของกลุ่มอายุ 60 ปีขึ้นไป อยู่ที่บ้านละหาน ตำบลบางสะพาน และเขตปรับเปลี่ยนภาษาของกลุ่มอายุ 35-45 ปี อยู่ได้บริเวณนั้นลงมา ที่บ้านห้วยสัก ตำบลทรายทอง เขตปรับเปลี่ยนภาษาทั้งสองเขตนี้อยู่ในอำเภอบางสะพานน้อย จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ ส่วนเขตปรับเปลี่ยนภาษาของกลุ่มอายุ 10-20 ปี อยู่เลยลงไปทางภาคใต้ในจังหวัดชุมพรคือ อยู่ที่บ้านนา ตำบลบ้านนา อำเภอเมืองชุมพร จังหวัดชุมพร

รตญา กอบศิริกาญจน์ (2534) ได้ศึกษาวิจัยเรื่อง “การแปรของวรรณยุกต์สูง-ตก ในภาษาไทยถิ่นสุพรรณบุรีตามตัวแปรทางสังคมบางประการ” โดยหาความสัมพันธ์ระหว่างรูปแปรของวรรณยุกต์สูง-ตก ในภาษาไทยถิ่นสุพรรณบุรีกับตัวแปรทางสังคม 2 ตัวแปรได้แก่ อายุ และถิ่นที่อยู่อาศัย ผลการวิจัยพบว่า ตัวแปรอายุ และถิ่นที่อยู่อาศัยมีความสัมพันธ์กับการใช้รูปแปรของวรรณยุกต์สูง-ตก แสดงว่า กลุ่มอายุมากที่มีถิ่นที่อยู่อาศัยในอำเภอศรีประจันต์ใช้ภาษาที่แสดงลักษณะ “เหน่อแบบดั้งเดิม” มากที่สุด เห็นได้จากการใช้รูปแปรตมมากที่สุด ในขณะที่กลุ่มอายุน้อยที่อาศัยในอำเภอเมืองใช้ภาษา “ไม่เหน่อ” มากที่สุด เห็นได้จากการใช้รูปแปรขึ้นมากที่สุด กลุ่มตัวอย่างที่เหลืออีก 2 กลุ่ม ได้แก่กลุ่มอายุมากที่อยู่ในอำเภอเมือง และกลุ่มอายุน้อยที่อยู่ในอำเภอศรีประจันต์ ใช้ภาษาที่ไม่แตกต่างกันเห็นได้จากการใช้รูปแปรทั้ง 3 รูป ในอัตราที่ใกล้เคียงกัน

บุญเรือง ชื่นสุวิมล (2535) ได้ศึกษาวิจัยเรื่อง “ความสัมพันธ์ระหว่างการแปรของ (r) ในภาษาไทย และ (r) ในภาษาอังกฤษตามตัวแปรสังคมของผู้พูดภาษาไทยกรุงเทพฯ” โดยการวิเคราะห์การแปรของ (r) ในภาษาอังกฤษตามตัวแปรทางสังคมของผู้พูดภาษาไทยกรุงเทพฯ ผลการวิจัยพบว่า ในภาษาไทย กลุ่มตัวอย่างใช้ [I] ในตำแหน่งเดียว และตำแหน่งพยัญชนะควบกล้ำมากที่สุด ส่วนในภาษาอังกฤษเป็นรูปแปรที่เกิดมากที่สุด ในตำแหน่งทั้งสองตามด้วย [I] และในตำแหน่งเดียวหน้าสระ และพยัญชนะควบกล้ำตามลำดับเป็นรูปแปรที่เกิดขึ้นน้อยที่สุดในภาษาทั้งสอง นอกจากนั้นผลการใช้สถิติไคสแควร์ยังพิสูจน์ว่าตัวแปรทางสังคมที่ศึกษาทั้งสามตัวแปร มีความสัมพันธ์กับการแปรของ (r) ในภาษาไทยและ (r) ในภาษาอังกฤษอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 กล่าวคือ เพศหญิงมีแนวโน้มที่จะใช้รูปแปรที่มีศักดิ์ศรีมากกว่าเพศชาย ผู้ที่อยู่ในตำแหน่งสูงกว่ามีแนวโน้มที่จะใช้รูปแปรที่มีศักดิ์ศรีมากกว่าผู้ที่อยู่ในตำแหน่งต่ำกว่า ผู้ที่มีภูมิลำเนาในภาษาอังกฤษมากกว่ามีแนวโน้มที่จะใช้รูปแปรที่มีศักดิ์ศรีมากกว่าผู้ที่มีภูมิลำเนาในภาษาอังกฤษน้อยกว่า

อุไรภรณ์ ดันดินิมิตรกุล (2544) ได้ศึกษาวิจัยเรื่อง “การแปรของเขตปรับเปลี่ยนระหว่างภาษาไทยถิ่นกลางกับภาษาไทยถิ่นใต้ตามตัวแปรทางสังคมบางประการ” โดยศึกษาการแปรของเขตปรับเปลี่ยนระหว่างภาษาไทยทั้งสองถิ่นตามตัวแปรอายุ การศึกษา และทัศนคติ ผลการวิจัยพบว่า เมื่อพิจารณาเฉพาะการใช้ภาษา เขตปรับเปลี่ยนภาษาอยู่ที่จุดเก็บข้อมูล 3 จุด ในบริเวณอำเภอท่าแซะ และอำเภอเมืองชุมพร จังหวัดชุมพร เมื่อพิจารณาตัวแปรด้านอายุ และทัศนคติพบว่า มีการแปรของเขตปรับเปลี่ยนภาษา เขตปรับเปลี่ยนภาษาของกลุ่มอายุ 50-60 ปี อยู่เหนือของกลุ่มอายุ 30-40 ปี และกลุ่มอายุ 10-20 ปี ตามลำดับ และเขตปรับเปลี่ยนภาษาของกลุ่มทัศนคติบวก อยู่เหนือกลุ่มทัศนคติลบ เมื่อวิเคราะห์ความถดถอยเชิงพหุ พบว่า เมื่อพิจารณาเฉพาะการใช้ภาษา เขตปรับเปลี่ยนภาษาอยู่ที่จุดเก็บข้อมูลบริเวณอำเภอเมืองชุมพรเพียงจุดเดียว และพบว่าตัวแปรอายุ

มีความสัมพันธ์กับการใช้ภาษาถิ่น แต่ตัวแปรการศึกษาไม่มีความสัมพันธ์ ผลการวิเคราะห์ทั้ง 2 ขั้นตอน สรุปว่า การแปรของเขตปรับเปลี่ยนภาษาตามตัวแปรอายุและทัศนคติเป็นไปตามสมมติฐาน แต่การแปรตามตัวแปรการศึกษาไม่เป็นไปตามสมมติฐาน

ศิริรัตน์ ชูพันธ์ (2547) ได้ศึกษาวิจัยเรื่อง “การแปรคำศัพท์ภาษาไทยถิ่นเกาะสมุยตามถิ่นที่อยู่ และอายุของผู้พูด” โดยวิเคราะห์การแปรของคำศัพท์ภาษาไทยถิ่นเกาะสมุยตามถิ่นที่อยู่และรุ่นอายุของผู้บอกภาษา ผลการวิจัยพบว่า ภาษาไทยถิ่นเกาะสมุยใช้ทั้งภาษาไทยถิ่นใต้ตะวันตกและภาษาไทยถิ่นใต้ตะวันออกโดยใช้ภาษาไทยถิ่นใต้ตะวันตกมากกว่าภาษาไทยถิ่นใต้ตะวันออก นอกจากนี้ยังพบว่า ภาษาไทยถิ่นเกาะสมุยเป็นภาษาลูกผสมในความหมายกว้าง กล่าวคือ ผู้บอกภาษาใช้คำศัพท์หลายประเภทปะปนกัน ได้แก่ คำศัพท์ภาษาไทย 4 ถิ่นคำศัพท์ภาษาไทยถิ่นใต้ตะวันตกคำศัพท์ภาษาไทยถิ่นใต้ตะวันออก คำศัพท์ภาษาไทยถิ่นใต้ทั่วไป คำศัพท์ภาษาเฉพาะถิ่นเกาะสมุยคำศัพท์ภาษาไทยมาตรฐาน และใช้คำศัพท์ที่จัดกลุ่มไม่ได้ด้วย

สุนทรศรี แสงงาม (2549) ได้ศึกษาวิจัยเรื่อง “การแปรของคำศัพท์และวรรณยุกต์ตามกลุ่มอายุและทัศนคติต่อภาษาในภาษาโซ่ง (ไทดำ) ที่พูดในอำเภอเขาย้อย จังหวัดเพชรบุรี” โดยวิเคราะห์และเปรียบเทียบการแปรของคำศัพท์ และวรรณยุกต์ ในภาษาโซ่ง (ไทดำ) ที่พูดในอำเภอเขาย้อย จังหวัดเพชรบุรีตามตัวแปรอายุ และทัศนคติต่อภาษาโซ่ง ผลการวิจัยพบว่า อิทธิพลของอายุและทัศนคติต่อการใช้คำศัพท์พบว่า ผู้บอกภาษากลุ่มอายุ 15-25 ปี ใช้คำศัพท์ภาษาโซ่งน้อยที่สุด ส่วนกลุ่มอายุ 35-45 ปี และ 55-65 ปีขึ้นไป ใช้คำศัพท์ภาษาโซ่งมากพอๆ กัน แสดงว่า ผู้บอกภาษายังอายุน้อยลงยิ่งใช้ภาษาไทยกรุงเทพฯ มากขึ้น ส่วนทัศนคติมีอิทธิพลต่อการใช้คำศัพท์ภาษาโซ่งในผู้บอกภาษากลุ่มอายุ 15-25 ปีเท่านั้น ในด้านวรรณยุกต์พบว่า ไม่มีผู้บอกภาษาคนใดใช้ระบบวรรณยุกต์แบบอื่นนอกจากระบบวรรณยุกต์ภาษาโซ่ง ส่วนสัทลักษณะของวรรณยุกต์ มีผู้บอกภาษาใช้แบบอื่นบ้างแต่จำนวนน้อยมากเมื่อเทียบกับสัทลักษณะภาษาโซ่ง

ยูทากะ โทมิโอกะ (2552) ได้ศึกษาวิจัยเรื่อง “ทัศนคติต่อภาษาและการเลือกภาษาของคนไทยอีสานที่มีอายุต่างกัน” โดยศึกษาทัศนคติของคนไทยอีสานต่อภาษาไทยถิ่นอีสาน และภาษาไทยมาตรฐาน และศึกษาการเลือกภาษาโดยเปรียบเทียบความแตกต่างตามอายุ ผลการวิจัยพบว่า ทัศนคติต่อภาษาแตกต่างกันตามอายุ ไม่ว่ากลุ่มอายุใดก็ตาม คนไทยอีสานมีทัศนคติทางบวกต่อภาษาไทยถิ่นอีสานและภาษาไทยมาตรฐาน แต่กลุ่มอายุน้อยมีทัศนคติทางบวกต่อภาษาไทยมาตรฐานมากกว่าภาษาไทยถิ่นอีสาน และกลุ่มอายุมากมีทัศนคติทางบวกต่อภาษาไทยถิ่นอีสานมากกว่าภาษาไทยมาตรฐาน ด้านการเลือกภาษา ผลการวิเคราะห์แสดงว่า มีความแตกต่างกันตาม

อายุเช่นกัน กล่าวคือ ไม่ว่ากลุ่มอายุใดก็ตาม คนไทยอีสานเลือกใช้ภาษาไทยถิ่นอีสานในสถานการณ์ไม่เป็นทางการและเลือกภาษาไทยมาตรฐานในสถานการณ์ทางการแต่กลุ่มอายุน้อยเลือกภาษาไทยมาตรฐานมากกว่ากลุ่มอายุอื่น ๆ และกลุ่มอายุมากเลือกภาษาไทยถิ่นอีสานมากกว่ากลุ่มอื่น ๆ

การศึกษางานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการแปรภาษา

หรินฟ้า รongวิริยะพานิช (2551) ได้ศึกษาวิจัยเรื่อง “การแปรของ /v/ ในตำแหน่งต้นพยางค์ และท้ายพยางค์ในคำภาษาอังกฤษตามวัจนลีลาและประสบการณ์ทางภาษาอังกฤษของนักศึกษาไทย” โดยสำรวจและเปรียบเทียบรูปแปรในการออกเสียง /v/ ในตำแหน่งต้นพยางค์และท้ายพยางค์ในคำภาษาอังกฤษของนักศึกษาที่มีประสบการณ์ทางภาษาอังกฤษที่ต่างกัน ในวัจนลีลาที่ต่างกัน รวมทั้งศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างการแปรเสียง /v/ กับตัวแปรทางสังคมทั้ง 2 ประการ คือ วัจนลีลาและประสบการณ์ทางภาษาอังกฤษ ผลการวิจัยพบว่า /v/ ปรากฏรูปแปรทั้งหมด 10 รูป ซึ่งแบ่งเป็นรูปแปรที่มีความถี่มาก 5 รูปเรียงตามความถี่มากไปหาน้อย คือ [v], [w], [f], [p] และ [θ] ตามลำดับ และรูปแปรอื่น ๆ ที่มีความถี่น้อยมากอีก 5 รูปได้แก่ [t], [b], [d], [s] และ [ŋ] ซึ่งแต่ละรูปนั้นมีความถี่ในการปรากฏรวมกันไม่ถึงร้อยละ 1 ทั้งนี้พบว่า [w] และ [b] ปรากฏเฉพาะในตำแหน่งต้นพยางค์ ขณะที่ [p], [θ], [t], [d], [s] และ [ŋ] ปรากฏเฉพาะในตำแหน่งท้ายพยางค์เท่านั้น ผลการวิเคราะห์ทางสถิติพบว่ามีความสัมพันธ์ระหว่างการแปรเสียงของ/v/ ในคำภาษาอังกฤษกับตัวแปรทางสังคมทั้ง 2 ประการอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ โดยพบว่ารูปแปรมาตรฐาน [v] มีความถี่ในการปรากฏมากขึ้นในวัจนลีลาที่เป็นทางการมากขึ้นและปรากฏในกลุ่มที่มีประสบการณ์ทางภาษาอังกฤษสูงมากกว่าในกลุ่มที่มีประสบการณ์ทางภาษาอังกฤษต่ำ

อภิขญา แก้วอุทัย (2553) ได้ศึกษาวิจัยเรื่อง “การศึกษาการแปรของเสียง (mr) และ (ml) ในภาษาไทยถิ่นสงขลาตามปัจจัยทางสังคม” โดยศึกษาการแปรของเสียง (mr) และ (ml) ในภาษาไทยถิ่นสงขลา และศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างการแปรของเสียงดังกล่าวกับปัจจัยทางสังคมได้แก่ อายุ เพศ และถิ่นที่อยู่อาศัย ผลการวิจัยพบว่าเสียง (mr) มีรูปแปรทั้งหมด 14 รูปแปร โดยรูปแปร[m] ปรากฏมากที่สุด ส่วน (ml) มีรูปแปรทั้งหมด 6 รูปแปร รูปแปรที่ปรากฏมากที่สุด คือ [ml] จึงกล่าวได้ว่าขณะนี้เสียง (mr) และ (ml) ในภาษาไทยถิ่นสงขลา กำลังเกิดการเปลี่ยนแปลง โดยเสียง (mr) มีแนวโน้มที่จะวิวัฒนาการเป็นเสียงพยัญชนะต้นเดี่ยวเร็วกว่าเสียง (ml) ที่ยังคงปรากฏการใช้เสียงพยัญชนะควบกล้ำดั้งเดิมในจำนวนมากที่สุด ทั้งนี้ปัจจัยทางสังคมที่มีความสัมพันธ์กับการแปรของเสียง (mr) และ (ml) มากที่สุด คือ ถิ่นที่อยู่อาศัยรองลงมา คือ อายุ และเพศ

การศึกษางานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการป็นภาษา

นภารัฐ ฐิติวัฒนา (2539) ได้ศึกษาวิจัยเรื่อง “การป็นภาษาอังกฤษในภาษาไทยของอาจารย์ต่างสาขาวิชาในมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์” โดยวิเคราะห์และเปรียบเทียบความถี่และรูปแบบการป็นภาษาอังกฤษในภาษาไทยในการบรรยายของอาจารย์ต่างสาขาวิชาในมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ และศึกษาพฤติกรรมการป็นภาษาของอาจารย์ว่าสอดคล้องหรือขัดแย้งต่อทัศนคติที่มีต่อการป็นภาษา ผลการวิจัยพบว่า รูปแบบของการป็นภาษามีทั้งความหลากหลายในการใช้ชนิดของคำและระดับของการป็นภาษากล่าวคือสาขาวิชาภาษาอังกฤษมีความหลากหลายในการใช้ชนิดของคำมากกว่าสาขาอื่น และมีระดับของการป็นภาษาทั้งในระดับคำวลี และประโยค ซึ่งในอีก 2 สาขาวิชา มีเพียงระดับคำ และวลีเท่านั้น ในด้านความถี่ของการป็นภาษาอังกฤษในภาษาไทยพบว่า กลุ่มอาจารย์สาขาวิชาภาษาอังกฤษมีความถี่ในการป็นภาษามากที่สุด รองลงมาคือ สาขาวิชารัฐประศาสนศาสตร์ และสาขาวิชาภาษาไทยมีความถี่ในการป็นภาษาน้อยที่สุด และทัศนคติของกลุ่มตัวอย่างเกี่ยวกับการป็นภาษาพบว่า ทัศนคติกับพฤติกรรมไม่จำเป็นต้องมีผลสอดคล้องกันเสมอไป กล่าวคือ 8 ใน 15 คนเท่านั้นที่มีความสอดคล้องระหว่างพฤติกรรมกับทัศนคติที่มีต่อการป็นภาษา

ศศิธร ธาตุเหล็ก (2540) ได้ศึกษาวิจัยเรื่อง “ทัศนคติของคนในกรุงเทพมหานครที่มีต่อการพูดภาษาไทยปนภาษาอังกฤษ” โดยศึกษาทัศนคติที่มีต่อการพูดภาษาไทยปนภาษาอังกฤษ เพื่อศึกษาว่าอาชีพของบุคคลมีอิทธิพลต่อทัศนคติเกี่ยวกับการป็นภาษาหรือไม่และเพื่อศึกษาว่าชนิดของคำปนภาษาอังกฤษในภาษาไทย ซึ่งจำแนกเป็นคำศัพท์เฉพาะและคำศัพท์ทั่วไปทำให้เกิดทัศนคติที่แตกต่างกันหรือไม่ ผลการวิจัยพบว่า เทคนิคการจับคู่แบบหาคู่พบว่า อาชีพของบุคคลสัมพันธ์กับทัศนคติที่มีต่อการพูดภาษาไทยปนภาษาอังกฤษในการพูดเรื่องทั่วไป ยกเว้นเรื่องเฉพาะสาขา โดยเสียงพูดภาษาไทยปนภาษาอังกฤษได้รับการประเมินด้วยค่าเฉลี่ย (x) สูงกว่าเสียงพูดภาษาไทยทั้งในเรื่องทั่วไปและเรื่องเฉพาะสาขา และพบว่า โดยทั่วไปชนิดของคำปนไม่สัมพันธ์กับทัศนคติที่มีต่อการพูดภาษาไทยปนภาษาอังกฤษสำหรับผลการศึกษาด้วยแบบสอบถาม ปรากฏว่า ตัวอย่างประชากรที่ประกอบอาชีพในลำดับเกียรติภูมิที่สูงจะมีทักษะทางภาษาอังกฤษสูงและตระหนักถึงประโยชน์ของภาษาอังกฤษโดยตอบว่านำภาษาอังกฤษมาใช้ในการทำงานสูงกว่าตัวอย่างประชากรที่อยู่ในลำดับเกียรติภูมิลดลงมา กลุ่มตัวอย่างประชากรทุกกลุ่มใช้ภาษาไทยปนภาษาอังกฤษไม่บ่อยนักและเลือกที่จะใช้ภาษาไทยปนภาษาอังกฤษกับบุคคลที่อยู่ในสถานภาพใกล้เคียงกับตนและมีความสนิทสนมกัน โดยจะพูดภาษาไทยปนภาษาอังกฤษในที่ทำงานมากที่สุด นอกจากนี้ตัวอย่างประชากรยังมีความเห็นสอดคล้องกันว่า คนไทยจำเป็นต้องรู้ภาษาอังกฤษ และไม่รู้สึกรู้สีกต่อการนำภาษาอังกฤษมาใช้ปนในภาษาไทย เมื่อเปรียบเทียบค่าเฉลี่ย

(x) ของความคิดเห็นของตัวอย่างประชากรที่มีต่อผู้พูดภาษาไทยปนภาษาอังกฤษระหว่างเทคนิคการจับคู่แบบหลอก และแบบสอบถามพบว่าโดยทั่วไป ตัวอย่างประชากรประเมินการพูดภาษาไทยปนภาษาอังกฤษด้วยเทคนิคการจับคู่แบบหลอกสูงกว่าการประเมินด้วยแบบสอบถาม

นัฐยา บุญกองแสน (2542) ได้ศึกษาวิจัยเรื่อง “การปนภาษาอังกฤษในภาษาไทยกับทัศนคติทางภาษาของบุคคลต่างชั้นอาชีพ” โดยวิเคราะห์พฤติกรรมการปนภาษาอังกฤษในภาษาไทยและความสัมพันธ์ระหว่างพฤติกรรมดังกล่าวกับตัวแปรสังคม ซึ่งได้แก่ ชั้นอาชีพและทัศนคติทางภาษา ผลการวิจัยพบว่า บุคลากรโรงแรมปนภาษาอังกฤษในภาษาไทยทั้งด้านการออกเสียงและการใช้คำกล่าวโดยรวมพฤติกรรมการปนภาษาจะมีประมาณสามครั้งครึ่งจากจำนวนข้อความประมาณ 3-4 บรรทัดเมื่อเปรียบเทียบพฤติกรรมการปนภาษาในแต่ละระดับชั้นอาชีพพบว่าชั้นอาชีพการจัดการ ชั้นอาชีพหัวหน้างานชั้นอาชีพที่อาศัยความชำนาญเฉพาะมีพฤติกรรมการปนภาษาไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติส่วนชั้นอาชีพที่อาศัยความชำนาญเฉพาะครึ่งเดียวมีพฤติกรรมการปนภาษาน้อยที่สุดในด้านความสัมพันธ์ระหว่างพฤติกรรมการปนภาษากับทัศนคติทางภาษาพบว่าพฤติกรรมการปนภาษากับทัศนคติต่อภาษาอังกฤษมีสหสัมพันธ์กันในทางบวก กล่าวคือบุคคลที่ชอบภาษาอังกฤษมากจะพูดปนภาษามากกว่าบุคคลที่ชอบภาษาอังกฤษในระดับปานกลาง ส่วนความสัมพันธ์ระหว่างพฤติกรรมการปนภาษา กับทัศนคติต่อการปนภาษานั้นพบว่า ทัศนคติต่อการปนภาษามีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมการปนภาษาในทางบวกเฉพาะในชั้นอาชีพที่สูงสุด (ชั้นอาชีพการจัดการ) และต่ำสุด (ชั้นอาชีพที่อาศัยความชำนาญเฉพาะครึ่งเดียว) แต่ความสัมพันธ์จะเป็นแบบผกผันในชั้นอาชีพระดับกลาง (ชั้นอาชีพหัวหน้างาน)

รัตนา จันทรเทว (2542) ได้ศึกษาวิจัยเรื่อง “การปนภาษาระหว่างภาษาไทยกลางกับภาษาไทยถิ่นอีสานของนักเรียนในจังหวัดขอนแก่น” โดยเปรียบเทียบการพูดปนภาษาระหว่างนักเรียนที่ศึกษาในโรงเรียนในเมืองกับนักเรียนที่ศึกษาในโรงเรียน ชนบทและเปรียบเทียบการพูดปนภาษาระหว่างนักเรียนเพศหญิงและชาย ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนที่ศึกษาอยู่ในโรงเรียนในเมืองมีการปนมากกว่านักเรียนที่ศึกษาในโรงเรียนชนบท และนักเรียนเพศหญิงมีการปนภาษามากกว่านักเรียนเพศชาย ชนิดของคำที่มีการปนมากที่สุดได้แก่ คำนาม รองลงมาคือคำกริยา คำขยายกริยา คำคุณศัพท์ ตามลำดับ และกลุ่มคำศัพท์ที่ไม่มีการใช้คำศัพท์ภาษาไทยถิ่นอีสานเลย คือ คำสรรพนาม บุรุษที่ 1 ทั้งเพศหญิง และเพศชาย ส่วนกลุ่มคำศัพท์ภาษาไทยกลางที่มีการปนมากที่สุด คือ กลุ่มคำศัพท์ที่ใช้เรียกสัตว์ และพืช รองลงมาได้แก่ กลุ่มคำศัพท์ เกี่ยวกับมนุษย์ และโรค เครื่องมือเครื่องใช้ และวัฒนธรรมและประเพณีตามลำดับ นอกจากนี้ยังพบว่ากลุ่มคำศัพท์ที่เกี่ยวกับ

วัฒนธรรมท้องถิ่นที่นักเรียนส่วนใหญ่ ไม่รู้จักเพราะไม่ได้ใช้ในชีวิตประจำวัน โดยเฉพาะนักเรียนที่ศึกษาที่โรงเรียนในเมือง

ชุลีพร สวยศด (2547) ได้ศึกษาวิจัยเรื่อง “การพูดคำภาษาอังกฤษปนในภาษาไทยของนักเรียนมัธยมศึกษา: กรณีศึกษานักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 และปีที่ 6 โรงเรียนนวมินทราชินูทิศสวนกุหลาบวิทยาลัย ปทุมธานี” โดยศึกษาลักษณะการปนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 และนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 เปรียบเทียบจำนวนคำภาษาอังกฤษของนักเรียนต่างระดับชั้นและต่างเพศ เปรียบเทียบชนิดของคำและความหมายของคำภาษาอังกฤษในภาษาไทยของนักเรียนกับชนิดของคำและความหมายของคำภาษาอังกฤษ ผลการวิจัยพบว่า ลักษณะการพูดคำปนภาษาอังกฤษของนักเรียนมี 4 ลักษณะ คือ 1) คำทับศัพท์ 2) การย่อหรือตัดคำ 3) คำศัพท์ประกอบคำอธิบายภาษาไทย 4) สร้างคำใหม่โดยใช้การสร้างคำตามแบบไทย นอกจากนี้ยังพบว่านักเรียนหญิงพูดจำนวนภาษาอังกฤษมากกว่านักเรียนชายในระดับเดียวกันและนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 พูดคำภาษาอังกฤษมากกว่านักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3

จากการที่ผู้วิจัยได้ตรวจเอกสารทฤษฎีและหลักการ และตรวจเอกสารงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับงานวิจัยนี้ดังที่กล่าวมานั้น นับว่าเป็นประโยชน์ต่องานวิจัยนี้อย่างมาก ในการตรวจเอกสารทฤษฎีและหลักการ ซึ่งช่วยให้ผู้วิจัยได้เข้าใจถึงทฤษฎีและหลักการที่ว่าด้วยความสัมพันธ์ระหว่างภาษากับอายุ ความสัมพันธ์ระหว่างภาษากับเพศ ความสัมพันธ์ระหว่างภาษากับชนชั้นทางสังคม และความสัมพันธ์ระหว่างภาษากับชาติพันธุ์ และเชื้อชาติ ทำให้ผู้วิจัยสามารถนำมาเป็นแนวทางในการวิเคราะห์ อายุ เพศ ระดับการศึกษา อาชีพ และเชื้อสาย ตามวัตถุประสงค์ของงานวิจัยนี้ได้

ในการตรวจเอกสารทฤษฎีและหลักการของการแปรภาษา และการปนภาษา ทำให้ผู้วิจัยได้เห็นความสัมพันธ์ระหว่างการแปรภาษากับปัจจัยต่าง ๆ ทางสังคมและความสัมพันธ์ระหว่างการปนภาษากับปัจจัยต่าง ๆ ทางสังคม

รวมทั้งในการตรวจเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับคำยืม งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับคำยืมภาษาจีนฮกเกี้ยน งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับตัวแปรทางสังคม งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการแปรภาษา และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการปนภาษา ซึ่งช่วยให้ผู้วิจัยมองเห็นความสัมพันธ์ระหว่างการใช้ภาษากับตัวแปรทางสังคมมากขึ้น ทำให้ผู้วิจัยสามารถนำมาเป็นแนวทางในการศึกษาวิเคราะห์การใช้คำยืมภาษาจีนฮกเกี้ยนตามตัวแปรทางสังคมบางประการตามจุดมุ่งหมายของงานวิจัยนี้ให้มีความถูกต้องและความสมบูรณ์มากยิ่งขึ้น

บทที่ 3

วิธีการวิจัย

ในบทนี้ผู้วิจัยจะกล่าวถึงวิธีการวิจัย ซึ่งมีขั้นตอนเรียงลำดับดังนี้ คือ การคัดเลือกกลุ่มตัวอย่าง เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บข้อมูล และการวิเคราะห์ข้อมูล

การคัดเลือกกลุ่มตัวอย่าง

ผู้วิจัยได้ทำการสุ่มกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษารุ่นนี้แบบแบ่งชั้น (stratified random sampling) ซึ่งเป็นการแบ่งกลุ่มตัวอย่างออกเป็นกลุ่ม ๆ หรือเป็นประเภท ๆ เช่น แบ่งกลุ่มอาชีพ กลุ่มอายุ เป็นต้น กลุ่มต่าง ๆ ที่แบ่งออกมานั้นเรียกว่าช่วงชั้น หรือ Strata เมื่อกำหนดช่วงชั้นแล้ว จะต้องกำหนดจำนวนตัวอย่างในแต่ละช่วงชั้นว่าจะกำหนดเท่ากันหรือไม่เท่ากันอย่างไร ซึ่งมี 2 วิธี คือ 1) การสุ่มเชิงช่วงชั้นอย่างมีสัดส่วน (Proportional stratified random sampling) จะกำหนดขนาดกลุ่มตัวอย่างตามสัดส่วนในแต่ละช่วงชั้นต่อจำนวนประชากรทั้งหมด เช่น มีประชากรที่จะศึกษา 500 คน แยกเป็นอาชีพเกษตร 175 คน ค้าขาย 150 คน รับราชการ 125 คน และกรรมการ 50 คน 2) การสุ่มเชิงช่วงชั้นอย่างไม่มีสัดส่วน (Disproportional stratified random sampling) จะกำหนดจำนวนตัวอย่างในแต่ละช่วงชั้นอย่างไม่มีสัดส่วน เช่น ต้องการจะเปรียบเทียบเจตคติทางการเมืองระหว่างประชาชนที่นับถือ ศาสนาพุทธ ศาสนาอิสลาม และศาสนาคริสต์ว่า มีความแตกต่างกันหรือไม่อย่างไร ซึ่งจะต้องมีตัวอย่างในแต่ละกลุ่มจำนวนใกล้เคียงกัน โดยเฉพาะในกลุ่มที่มีประชากรน้อย จำเป็นต้องกำหนดสัดส่วนของตัวอย่างมากกว่ากลุ่มที่มีประชากรมาก เป็นต้น

ในงานวิจัยนี้ผู้วิจัยได้คัดเลือกกลุ่มตัวอย่างที่เป็นคนที่อาศัยอยู่ในจังหวัดภูเก็ตตั้งแต่กำเนิด เท่านั้น จำนวนทั้งสิ้น 210 คน โดยจัดแบบแบ่งชั้นในตัวแปรอายุ และตัวแปรเพศ ซึ่งเป็นการสุ่มเชิงช่วงชั้นอย่างมีสัดส่วน ส่วนตัวแปรการศึกษา อาชีพ และเชื้อสาย ไม่ได้คำนึงในจัดแบบแบ่งชั้น แต่ได้เท่าไรก็เท่านั้น ดังต่อไปนี้

1. ตัวแปรอายุ ได้จัดแบบแบ่งชั้น โดยทำให้แต่ละกลุ่มอายุมีจำนวนเท่ากัน แบ่งเป็น 3 กลุ่มอายุ คือ กลุ่มที่ 1 อายุ 51 ปีขึ้นไป จำนวน 70 คน กลุ่มที่ 2 อายุ 31-50 ปี จำนวน 70 คน กลุ่มที่ 3 อายุ 10-30 ปี จำนวน 70 คน

2. ตัวแปรเพศ ได้จัดแบบแบ่งชั้นโดยทำให้แต่ละเพศมีจำนวนเท่ากันแบ่งเป็นเพศชาย 105 คน เพศหญิง 105 คน

3. ตัวแปรการศึกษา แบ่งเป็น 3 ระดับการศึกษา โดยไม่ได้จัดแบบแบ่งชั้น ซึ่งได้เท่าไรก็เท่านั้น ได้กลุ่มตัวอย่างดังนี้ คือ การศึกษาสูง ได้แก่ ระดับอุดมศึกษา ได้กลุ่มตัวอย่างจำนวน 76 คน การศึกษาปานกลาง ได้แก่ มัธยมศึกษาตอนปลาย/ปวช. ได้กลุ่มตัวอย่างจำนวน 64 คน การศึกษาดำ ได้แก่ มัธยมศึกษาตอน ประถมศึกษา/ต่ำกว่า ได้กลุ่มตัวอย่างจำนวน 70 คน

4. ตัวแปรอาชีพ แบ่งเป็น 2 กลุ่มอาชีพ โดยไม่ได้จัดแบบแบ่งชั้น ซึ่งได้เท่าไรก็เท่านั้น ได้กลุ่มตัวอย่างดังนี้ คือ กลุ่มอาชีพรับราชการ ได้กลุ่มตัวอย่างจำนวน 85 คน และกลุ่มอาชีพเอกชน ได้กลุ่มตัวอย่างจำนวน 99 คน

5. ตัวแปรเชื้อสาย ไม่ได้จัดแบบแบ่งชั้น ซึ่งได้เท่าไรก็เท่านั้น ได้กลุ่มตัวอย่างดังนี้ คือ เชื้อสายไทย หมายถึง กลุ่มตัวอย่างที่ระบุว่าตนเองเป็นเชื้อสายไทย ได้กลุ่มตัวอย่างจำนวน 114 คน เชื้อสายจีนฮกเกี้ยน หมายถึง กลุ่มตัวอย่างที่ระบุว่าตนเองเป็นเชื้อสายจีนฮกเกี้ยน ได้กลุ่มตัวอย่างจำนวน 96 คน

เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล

งานวิจัยนี้เก็บข้อมูลโดยใช้แบบสอบถามเป็นเครื่องมือ ผู้วิจัยขอให้กลุ่มตัวอย่างตอบแบบสอบถาม 2 ส่วน ดังนี้

แบบสอบถามส่วนที่ 1 เป็นข้อมูลส่วนตัว และข้อมูลทางสังคมที่เป็นตัวแปรของการวิจัย ในครั้งนี้ได้แก่ เพศ อายุ ภูมิภาคเกิด เชื้อสาย ระดับการศึกษา และอาชีพ

แบบสอบถามส่วนที่ 2 เป็นแบบสอบถามการใช้หน่วยอรรถ ประกอบด้วยหน่วยอรรถทั้งหมด 20 หน่วยอรรถ ซึ่งผู้วิจัยรวบรวมมาจากวิทยานิพนธ์ของ นพดล กิตติกุล (2534) ซึ่งศึกษาเรื่องคำยืมภาษาจีนสกเกี้ยนที่ใช้ภาษาไทยถิ่น จังหวัดภูเก็ต ซึ่งมีทั้งหมด 1,239 คำ จากนั้นคัดมาเพียง 20 คำ โดยคัดเฉพาะคำที่มีลักษณะคือ สามารถแยกเป็นภาษาไทยกลางหรือภาษามาตรฐานภาษาไทยถิ่นได้ และคำยืมภาษาจีนสกเกี้ยนได้ ตัวอย่างเช่น หน่วยอรรถเมล็ดแดงโม ในภาษาไทยกลางหรือภาษามาตรฐานเรียกว่า เมล็ดแดงโม ในภาษาไทยถิ่นใต้เรียกว่า เม็ดแดง ในคำยืมภาษาจีนสกเกี้ยนเรียกว่า กั่วจี จะเห็นได้ว่าเรียกแตกต่างกัน ทำให้สะดวกต่อการวิเคราะห์ข้อมูลว่าผู้ตอบแบบสอบถามใช้คำศัพท์ภาษาอะไร แต่หน่วยอรรถ เช่น พระ ผู้วิจัยไม่ได้นำมาใช้ เนื่องจากในคำยืมภาษาจีนสกเกี้ยนเรียกว่า กิมซัน แต่ภาษาไทยถิ่นใต้กับภาษาไทยกลางหรือภาษามาตรฐานเรียกว่าพระ หากผู้ตอบแบบสอบถามให้ข้อมูลว่าตัวเองเรียกสิ่งนี้ว่า พระ (ภาษาไทยถิ่นใต้หรือภาษาไทยกลางหรือภาษามาตรฐาน) ก็จะตัดสินใจได้ลำบากว่าผู้บอกภาษาผู้ที่ใช้คำศัพท์ภาษาอะไรสำหรับหน่วยอรรถนี้”

แบบสอบถามส่วนนี้ผู้ตอบแบบสอบถามจะต้องบอกว่าตนเองใช้คำว่าอะไรเพื่อหมายถึงหน่วยอรรถเหล่านี้ในชีวิตประจำวัน และเพื่อให้ไม่เป็นการชี้นำ ผู้วิจัยจึงแสดงหน่วยอรรถเหล่านี้ในแบบสอบถามโดยไม่ใช้คำเรียกตรง ๆ แต่โดยการแสดงเป็นภาพ (ในกรณีของหน่วยอรรถที่มีความหมายเป็นรูปธรรม) และเป็นการบรรยายความหมาย (ในกรณีของหน่วยอรรถที่มีความหมายเป็นนามธรรม)

หน่วยอรรถทั้งหมด 20 หน่วยอรรถ มีดังนี้

หน่วยอรรถที่	ภาษาไทยกลาง	ภาษาไทยถิ่นใต้	คำยืมภาษาจีนสกเกี้ยน
1	เมล็ดแดงโม	เม็ดแดง	กั่วจี
2	สับปะรด	ย่าหนด	อ่องหลาย
3	ฝรั่ง	ย่าหมู	หน้าปวด
4	กางเกง	กงเกง	ข่อ
5	กุน้ำ	กู	จู้ก้าว
6	ถังน้ำ	ถั่ง, ถ้าง	ปั่วเต้าว, เป้เต้าว
7	ไฟฉาย	ไฟแกบ	เตียนฉิว
8	กะละมัง	โคม	ปิ่นผูน
9	ผ้าจีรวัว	ผ้าร้าว	โตะโป

หน่วยวรรคที่	ภาษาไทยกลาง	ภาษาไทยถิ่นใต้	คำยืมภาษาจีนฮกเกี้ยน
10	ผ้าขาวม้า	ผ้าซุบ	จู้ยมั่ว
11	ขนมจีบ	หนมจีบ	เจียะโป้ย
12	ปาต่องโก๋	จาโก้ย	เจียะโก้ย
13	ไอศกรีม	ไอติม	กี้ดเหล้ง
14	กระดาดทอง	ดาดทอง	กิมจั่ว
15	ที่เผากระดาด	ที่เผาแดด	กิมหลอ
16	กระดาดรูป	ดาดรูป	เหี่ยวหลอ
17	คนกินเจ	คนถือศีลกินผัก	ฉายอ้ว
18	เมื่อวาน	แต่วาน, แรกวา	จ่ายยี้ด
19	จีเหนียว	จีซิด	เจี่ยม
20	คนไม่ดี, คนเลว, คนชั่ว	ชั่วทายาด, ซาดเลว, ซาดชั่ว	จับโป้ย

การวิเคราะห์ข้อมูล

การวิเคราะห์ภาษาที่มาของคำศัพท์

ผู้วิจัยตัดสินคำศัพท์ที่กลุ่มตัวอย่างตอบในแบบสอบถามว่าเป็นภาษาไทยกลาง ภาษาไทยถิ่นใต้ และคำยืมภาษาจีนฮกเกี้ยนโดยใช้เกณฑ์ดังนี้คือ

1. คำศัพท์ภาษาไทยถิ่นกลาง คือ คำศัพท์ที่ปรากฏว่าใช้พูดกันในบริเวณภาคกลาง ในงานวิจัยนี้ตัดสินว่าเป็นคำศัพท์ภาษาไทยถิ่นกลาง โดยใช้พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2542
2. คำศัพท์ภาษาไทยถิ่นใต้ คือ คำศัพท์ที่ปรากฏว่าใช้พูดกันในบริเวณภาคใต้ ในงานวิจัยนี้ตัดสินว่าเป็นคำศัพท์ภาษาไทยถิ่นใต้ โดยใช้พจนานุกรมภาษาไทยถิ่นใต้ฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2550
3. ในงานวิจัยนี้ตัดสินว่าเป็นคำศัพท์คำยืมภาษาจีนฮกเกี้ยน โดยใช้หนังสือคำจีนคำไทย ในภูเก็ต ของ นพดล กิตติกุล (2538)

การวิเคราะห์ค่าสถิติ

ผู้วิจัยนำข้อมูลการจำแนกตัวแปรทางสังคมที่ศึกษา ได้แก่ อายุ เพศ การศึกษา อาชีพ และ เชื้อสาย มาวิเคราะห์ โดยนับความถี่ในการใช้คำยืมภาษาจีนสกเกี้ยน นับความถี่ในการใช้ ภาษาไทยถิ่นใต้ นับความถี่ในการใช้ภาษาไทยถิ่นกลาง และนับความถี่ในการใช้ภาษาอื่น ๆ และ ใช้สถิติเพื่อพิสูจน์สมมุติฐาน

สถิติที่เหมาะสมกับลักษณะของข้อมูล คือ ไคสแควร์ (Chi-Square) เป็นวิธีการทดสอบเพื่อ เปรียบเทียบข้อมูลที่อยู่ในรูปของความถี่หรือในรูปของสัดส่วน เช่น การศึกษาเจตคติ ความคิดเห็น เป็นต้น ซึ่งไม่สามารถวัดค่าออกมาเป็นตัวเลขที่แน่นอนได้ ซึ่งเป็นข้อมูลที่เกิดจากการเก็บรวบรวม ตัวแปรที่เกี่ยวข้องแล้วจำแนกออกมาเป็นความถี่หรือสัดส่วน ศึกษาว่าการแจกแจงความถี่ของข้อมูลที่ได้ จากตัวแปรหนึ่งเป็นไปลักษณะใด หรือถ้าต้องการเปรียบเทียบตัวแปร 2 กลุ่ม ว่ามีความสัมพันธ์ หรือไม่ งานวิจัยนี้กำหนดระดับนัยสำคัญไว้ที่ $p = 0.05$

บทที่ 4

ผลและวิจารณ์

การศึกษาวิจัยเรื่อง “การใช้คำยืมภาษาจีนสกเกี้ยนของคนที่อาศัยอยู่ในจังหวัดภูเก็ตตามตัวแปรทางสังคมบางประการ” นี้ ผู้วิจัยมีวัตถุประสงค์คือ 1) เพื่อเปรียบเทียบความถี่ในการใช้คำยืมภาษาจีนสกเกี้ยนของคนที่อาศัยอยู่ในจังหวัดภูเก็ตทั้งสามช่วงอายุ 2) เพื่อเปรียบเทียบความถี่ในการใช้คำยืมภาษาจีนสกเกี้ยนของคนที่อาศัยอยู่ในจังหวัดภูเก็ตระหว่างเพศชายและเพศหญิง 3) เพื่อเปรียบเทียบความถี่ในการใช้คำยืมภาษาจีนสกเกี้ยนของคนที่อาศัยอยู่ในจังหวัดภูเก็ตระหว่างกลุ่มที่มีการศึกษาสูงและกลุ่มที่มีการศึกษาต่ำ 4) เพื่อเปรียบเทียบความถี่ในการใช้คำยืมภาษาจีนสกเกี้ยนของคนที่อาศัยอยู่ในจังหวัดภูเก็ต ระหว่างกลุ่มอาชีพรับราชการและกลุ่มอาชีพเอกชน 5) เพื่อเปรียบเทียบความถี่ในการใช้คำยืมภาษาจีนสกเกี้ยนของคนที่อาศัยอยู่ในจังหวัดภูเก็ตระหว่างเชื้อสายไทยและเชื้อสายจีนสกเกี้ยน

จากวัตถุประสงค์ดังกล่าว ผู้วิจัยแบ่งผลการวิจัยเป็น 5 หัวข้อ ให้สอดคล้องกับวัตถุประสงค์ดังนี้

ความถี่ในการใช้คำยืมภาษาจีนสกเกี้ยนของคนที่อาศัยอยู่ในจังหวัดภูเก็ตจำแนกตามช่วงอายุ

เมื่อผู้วิจัยเก็บข้อมูลแล้วก็ได้นำข้อมูลมาจำแนกตามช่วงอายุ โดยกลุ่มตัวอย่างในแต่ละกลุ่มอายุซึ่งมีจำนวนกลุ่มละ 70 คน ต้องตอบว่าตนเองใช้คำศัพท์ใดสำหรับหน่วยxorรด จำนวน 20 หน่วยxorรดในแบบสอบถาม (รวมเป็น 1,400 ครั้งของการตอบต่อหนึ่งกลุ่มอายุ)

ผลการวิจัยพบว่า กลุ่มตัวอย่างอายุมากซึ่งมีอายุ 51 ปีขึ้นไป มีการใช้คำยืมภาษาจีนสกเกี้ยนมากที่สุดจำนวน 698 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 49.86 รองลงมาใช้ภาษาไทยถิ่นใต้จำนวน 334 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 23.85 ใช้ภาษาไทยกลาง จำนวน 274 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 19.57 และใช้ภาษาอื่น ๆ ได้แก่

ใช้ภาษาไทยถิ่นใต้ปนกับคำยืมภาษาจีนสกเกี้ยนจำนวน 59 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 4.22 และใช้ภาษาไทยกลางปนกับคำยืมภาษาจีนสกเกี้ยนจำนวน 35 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 2.50

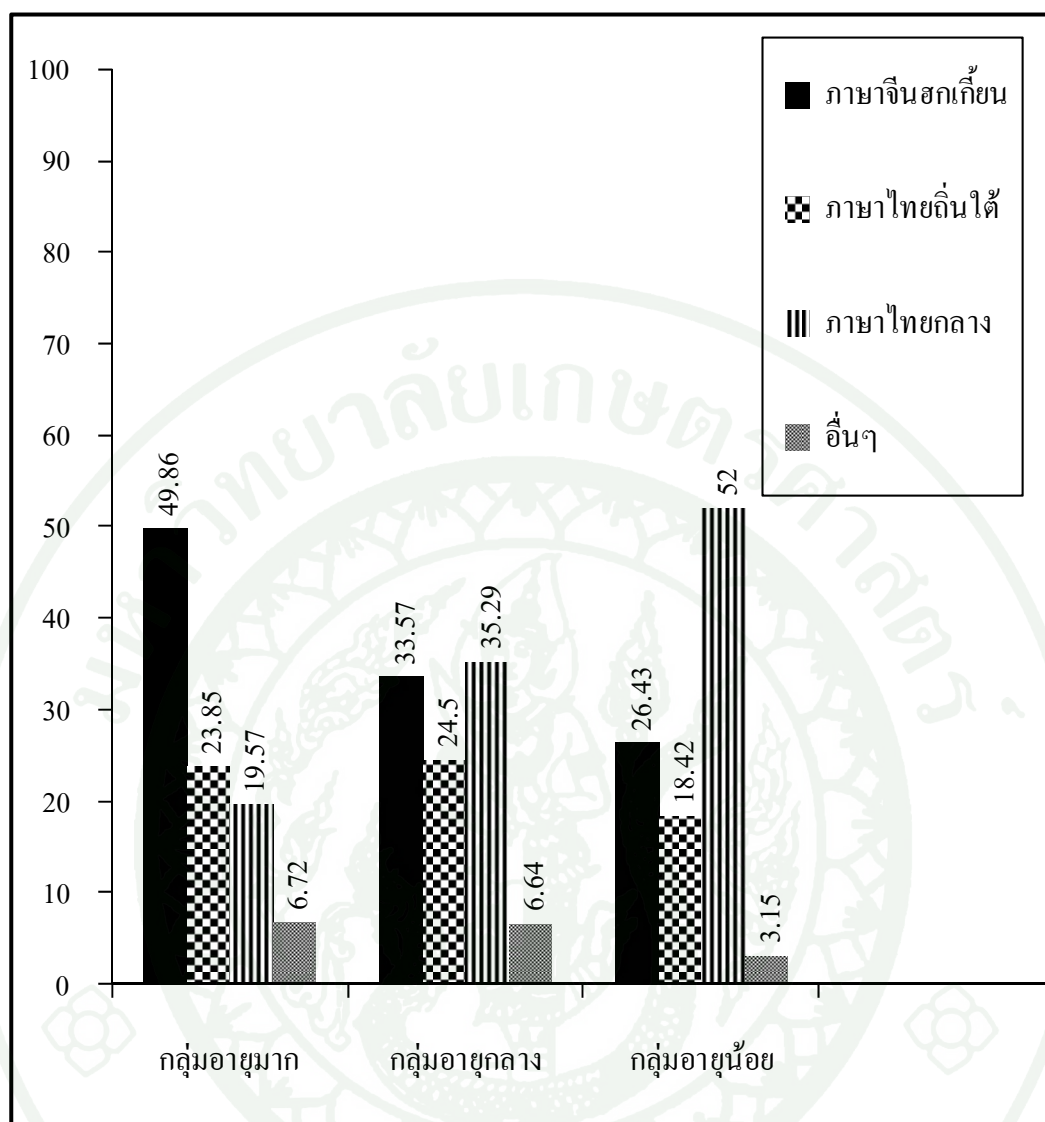
กลุ่มตัวอย่างอายุกลางซึ่งมีอายุ 31-50 ปี มีการใช้ภาษาไทยกลางมากที่สุด จำนวน 494 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 35.29 รองลงมาใช้คำยืมภาษาจีนสกเกี้ยนจำนวน 470 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 33.57 ใช้ภาษาไทยถิ่นใต้ จำนวน 343 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 24.50 และใช้ภาษาอื่น ๆ ได้แก่ ใช้ภาษาไทยถิ่นใต้ ปนกับคำยืมภาษาจีนสกเกี้ยน 19 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 1.36 ใช้ภาษาไทยกลางปนกับคำยืมภาษาจีนสกเกี้ยน จำนวน 54 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 3.86 และใช้ภาษาไทยกลางปนกับภาษาไทยถิ่นใต้ จำนวน 20 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 1.42

กลุ่มตัวอย่างอายุน้อยซึ่งมีอายุ 10-30 ปี มีการใช้ภาษาไทยกลางมากที่สุด จำนวน 728 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 52.00 รองลงมาใช้คำยืมภาษาจีนสกเกี้ยน จำนวน 370 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 26.43 ใช้ภาษาไทยถิ่นใต้ จำนวน 258 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 18.24 และใช้ภาษาอื่น ๆ ได้แก่ ใช้ภาษาไทยกลางปนกับคำยืมภาษาจีนสกเกี้ยน จำนวน 23 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 1.65 ใช้ภาษาไทยกลางปนกับภาษาไทยถิ่นใต้ จำนวน 12 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 0.85 และใช้ภาษาไทยถิ่นใต้ปนกับภาษาไทยกลาง จำนวน 9 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 0.65

ดังแสดงในตารางที่ 1 และภาพที่ 1

ตารางที่ 1 ความถี่และร้อยละในการใช้คำยืมภาษาจีนสกเกี้ยนของคนที่มีอายุอยู่ในจังหวัดภูเก็ต จำแนกตามช่วงอายุ

อายุ	จำนวนครั้ง ทั้งหมด	ร้อยละ	ภาษาจีนสกเกี้ยน		ภาษาไทยถิ่นใต้		ภาษาไทยกลาง		อื่น ๆ	
			จำนวน ครั้ง	ร้อยละ	จำนวน ครั้ง	ร้อยละ	จำนวน ครั้ง	ร้อยละ	จำนวน ครั้ง	ร้อยละ
มาก	1,400	100	698	49.86	334	23.85	274	19.57	94	6.72
กลาง	1,400	100	470	33.57	343	24.50	494	35.29	93	6.64
น้อย	1,400	100	370	26.43	258	18.42	728	52.00	44	3.15

ภาพที่ 1 ร้อยละในการใช้คำยืมภาษาจีนฮกเกี้ยนของคนที่อาศัยอยู่ในจังหวัดภูเก็ต
จำแนกตามช่วงอายุ

จากผลการวิจัยแสดงให้เห็นว่า กลุ่มตัวอย่างอายุมากใช้คำยืมภาษาจีนฮกเกี้ยนและภาษาไทยถิ่นใต้มากกว่ากลุ่มที่มีอายุน้อยกว่า และในทางกลับกันกลุ่มที่มีอายุน้อยก็ใช้คำภาษาไทยกลางมากกว่ากลุ่มที่มีอายุมากกว่า แสดงให้เห็นอิทธิพลของภาษาไทยกลางที่เข้ามามีอิทธิพลมากขึ้นเรื่อย ๆ ในจังหวัดภูเก็ต และเมื่อพิจารณาที่ละรุ่นอายุก็พบว่า ในรุ่นอายุมากที่สุดนั้นมีการเลือกใช้ภาษาจีนฮกเกี้ยนให้กับหน่วยยืมมากกว่าภาษาอื่น (ร้อยละ 49.86) รองลงมาคือภาษาไทยถิ่นใต้ (ร้อยละ 23.85) และมีการเลือกใช้ภาษาไทยกลางน้อยที่สุด (ร้อยละ 19.57) ส่วนในรุ่นอายุที่น้อยกว่าอีก 2 รุ่นอายุที่เหลือนั้นล้วนแต่มีการเลือกใช้ภาษาไทยกลางมากกว่าภาษาอื่น โดยที่กลุ่มอายุน้อย

ที่สุดเลือกใช้ภาษาไทยกลางมากกว่ากลุ่มอายุปานกลาง กลุ่มอายุน้อยเลือกใช้ภาษาไทยกลาง (ร้อยละ 52.0) กลุ่มอายุกลางใช้ภาษาไทยกลาง (ร้อยละ 35.29) ทั้งสองรุ่นอายุนี้มีการเลือกใช้ภาษาจีนสกเกี้ยนเป็นลำดับรองลงมา และเลือกใช้ภาษาไทยถิ่นใต้เป็นอันดับท้ายสุด

เมื่อคำนวณด้วยไคสแควร์พบว่า $p = 0.00$ ซึ่งน้อยกว่าระดับนัยสำคัญที่ตั้งไว้ที่ 0.05 ดังนั้นจึงสรุปได้ว่า ผลที่ได้ตรงกับสมมติฐานนั่นคือ กลุ่มที่มีอายุมากใช้คำยืมภาษาจีนสกเกี้ยนมากกว่ากลุ่มที่มีอายุน้อย

นอกจากนี้ หน่วยย่อยที่กลุ่มตัวอย่างทั้งสามกลุ่มอายุมีการใช้คำยืมภาษาจีนสกเกี้ยนเหมือนกันมากที่สุด คือ กะละมัง ในคำยืมภาษาจีนสกเกี้ยนเรียกว่า บันผวน ซึ่งเป็นหน่วยย่อยที่เกี่ยวกับสิ่งของ เครื่องมือ เครื่องใช้ในบ้าน แสดงว่า ในชีวิตประจำวันกลุ่มตัวอย่างทั้งสามกลุ่มอายุได้ใช้คำยืมภาษาจีนสกเกี้ยนเรียกหน่วยย่อยนี้

หน่วยย่อยที่กลุ่มตัวอย่างทั้งสามกลุ่มอายุมีการใช้คำยืมภาษาจีนสกเกี้ยนเหมือนกันน้อยที่สุด คือ เมื่อวาน ส่วนมากเรียกด้วยภาษาไทยกลาง เรียกว่า เมื่อวาน ซึ่งเป็นหน่วยย่อยที่เกี่ยวกับเบ็ดเตล็ด แสดงว่า ในชีวิตประจำวันกลุ่มตัวอย่างทั้งสามกลุ่มอายุไม่ได้ใช้คำยืมภาษาจีนสกเกี้ยนเรียกหน่วยย่อยนี้

ความถี่ในการใช้คำยืมภาษาจีนสกเกี้ยนของคนที่อาศัยอยู่ในจังหวัดภูเก็ตจำแนกตามเพศ

เมื่อผู้วิจัยเก็บข้อมูลแล้วก็ได้้นำข้อมูลมาจำแนกตามเพศโดยกลุ่มตัวอย่างในแต่ละเพศ ซึ่งมีจำนวนกลุ่มละ 105 คน ต้องตอบว่าตนเองใช้คำศัพท์ใดสำหรับหน่วยย่อย จำนวน 20 หน่วยย่อยในรูปแบบสอบถาม (รวมเป็น 2,100 ครั้งของการตอบต่อหนึ่งเพศ)

ผลการวิจัยพบว่า กลุ่มตัวอย่างเพศหญิงมีการใช้ภาษาไทยกลางมากที่สุด จำนวน 799 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 38.04 รองลงมาใช้คำยืมภาษาจีนสกเกี้ยนจำนวน 725 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 34.53 ใช้ภาษาไทยถิ่นใต้จำนวน 442 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 21.04 และใช้ภาษาอื่น ๆ ได้แก่ ใช้ภาษาไทยกลางปนกับคำยืมภาษาจีนสกเกี้ยน จำนวน 75 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 3.57 ใช้ภาษาไทยกลางปนกับภาษาไทยถิ่นใต้ จำนวน 31 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 1.48 และใช้ภาษาไทยถิ่นใต้ปนกับคำยืมภาษาจีนสกเกี้ยน จำนวน 28 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 1.34

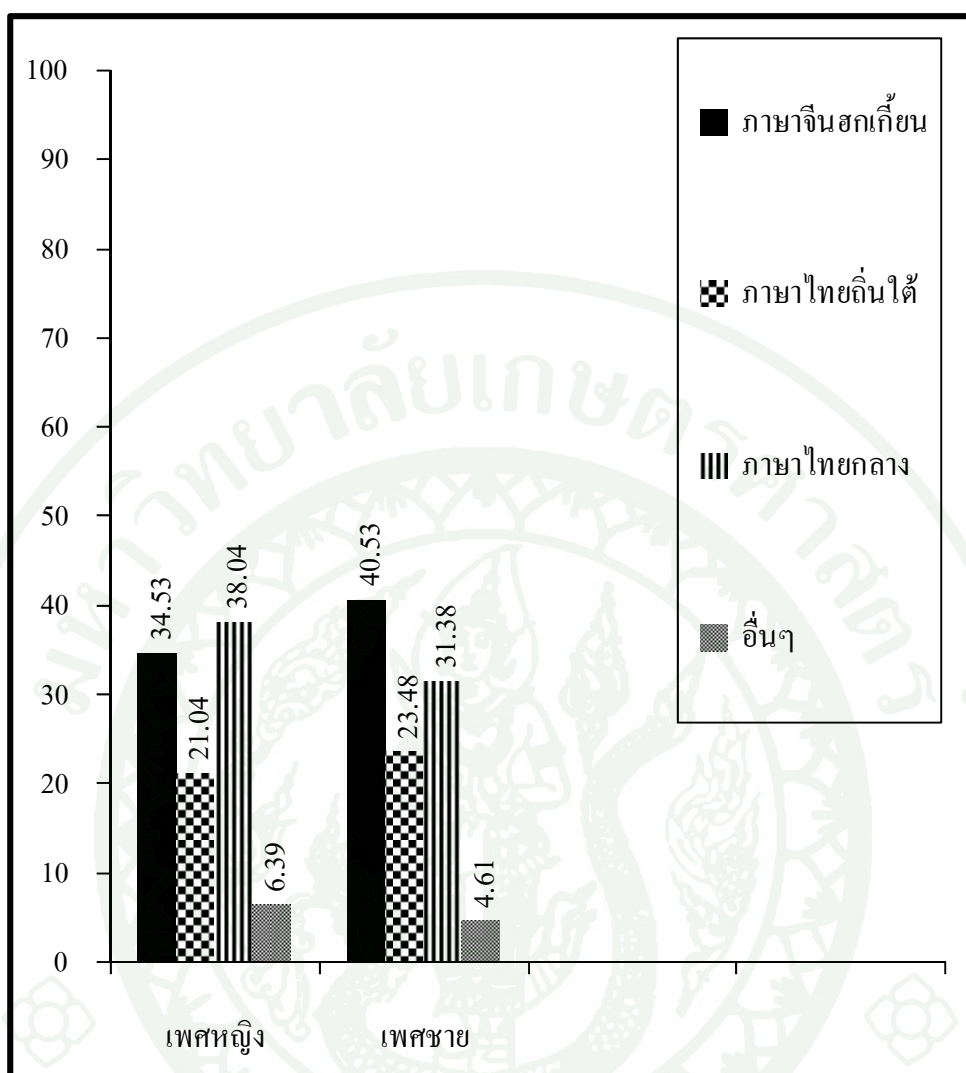
กลุ่มตัวอย่างเพศชาย มีการใช้คำยืมภาษาจีนสกเกี้ยนมากที่สุด จำนวน 851 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 40.53 รองลงมาใช้ภาษาไทยกลาง จำนวน 659 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 31.38 ใช้ภาษาไทยถิ่นใต้จำนวน 493 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 23.48 และใช้ภาษาอื่น ๆ ได้แก่ ใช้ภาษาไทยถิ่นใต้ปนกับคำยืมภาษาจีนสกเกี้ยน จำนวน 36 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 1.71 ใช้ภาษาไทยกลางปนกับคำยืมภาษาจีนสกเกี้ยน จำนวน 33 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 1.57 และใช้ภาษาไทยกลางปนกับภาษาไทยถิ่นใต้ จำนวน 28 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 1.33

ดังแสดงในตารางที่ 2 และภาพที่ 2

ตารางที่ 2 ความถี่และร้อยละในการใช้คำยืมภาษาจีนสกเกี้ยนของคนที่มีอายุอยู่ในจังหวัดภูเก็ต จำแนกตามเพศ

เพศ	จำนวนครั้ง ทั้งหมด	ร้อยละ	ภาษาจีนสกเกี้ยน		ภาษาไทยถิ่นใต้		ภาษาไทยกลาง		อื่นๆ	
			จำนวน ครั้ง	ร้อยละ	จำนวน ครั้ง	ร้อยละ	จำนวน ครั้ง	ร้อยละ	จำนวน ครั้ง	ร้อยละ
หญิง	2,100	100	725	34.53	442	21.04	799	38.04	134	6.39
ชาย	2,100	100	851	40.53	493	23.48	659	31.38	97	4.61

$$X^2 = 32.2, \quad df = 3, \quad p = 0.00$$

ภาพที่ 2 ร้อยละในการใช้คำยืมภาษาจีนฮกเกี้ยนของคนที่อาศัยอยู่ในจังหวัดภูเก็ต
จำแนกตามเพศ

จากผลการวิจัยแสดงให้เห็นว่า กลุ่มตัวอย่างเพศชายใช้คำยืมภาษาจีนฮกเกี้ยนและภาษาไทยถิ่นใต้มากกว่ากลุ่มตัวอย่างเพศหญิง กลุ่มตัวอย่างเพศชายนั้นมีการเลือกใช้คำยืมภาษาจีนฮกเกี้ยนให้กับหน่วยอรรถมากกว่าภาษาอื่น (ร้อยละ 40.53) รองลงมาคือภาษาไทยกลาง (ร้อยละ 31.38) และมีการเลือกใช้ภาษาไทยถิ่นใต้น้อยที่สุด (ร้อยละ 23.48) ส่วนกลุ่มตัวอย่างเพศหญิงล้วนแต่มีการเลือกใช้ภาษาไทยกลางมากกว่าภาษาอื่น (ร้อยละ 38.04) รองลงมาใช้คำยืมภาษาจีนฮกเกี้ยน (ร้อยละ 34.53) และเลือกใช้ภาษาไทยถิ่นใต้เป็นอันดับท้ายสุด (ร้อยละ 21.04)

เมื่อคำนวณด้วยไคสแควร์พบว่า $p = 0.00$ ซึ่งน้อยกว่าระดับนัยสำคัญที่ตั้งไว้ที่ 0.05 ดังนั้นจึงสรุปได้ว่า ผลที่ได้ตรงกับสมมติฐานนั้นคือ เพศชายมีการใช้คำยืมภาษาจีนสกเกี้ยนมากกว่าเพศหญิง

นอกจากนี้ หน่วยย่อยที่กลุ่มตัวอย่างทั้งเพศชายและเพศหญิงมีการใช้คำยืมภาษาจีนสกเกี้ยนเหมือนกันมากที่สุด คือ ปาท่องโก๋ ในคำยืมภาษาจีนสกเกี้ยนเรียกว่า เจียะโก๊ย ซึ่งเป็นหน่วยย่อยที่เกี่ยวกับอาหาร แสดงว่า ในชีวิตประจำวันกลุ่มตัวอย่างทั้งเพศชายและเพศหญิงได้ใช้คำยืมภาษาจีนสกเกี้ยนเรียกหน่วยย่อยนี้

หน่วยย่อยที่กลุ่มตัวอย่างทั้งเพศชายและเพศหญิงมีการใช้คำยืมภาษาจีนสกเกี้ยนเหมือนกันน้อยที่สุด คือ จี๋เหนียว ส่วนมากเรียกด้วยภาษาไทยถิ่นใต้ เรียกว่า จี๋จิด ซึ่งเป็นหน่วยย่อยที่เกี่ยวกับคำวิเศษณ์ แสดงว่า ในชีวิตประจำวันกลุ่มตัวอย่างทั้งเพศชายและเพศหญิงไม่ได้ใช้คำยืมภาษาจีนสกเกี้ยนเรียกหน่วยย่อยนี้

ความถี่ในการใช้คำยืมภาษาจีนสกเกี้ยนของคนที่อยู่อยู่ในจังหวัดภูเก็ต จำแนกตามระดับการศึกษา

เมื่อผู้วิจัยเก็บข้อมูลแล้วก็ได้้นำข้อมูลมาจำแนกตามระดับการศึกษาโดยกลุ่มตัวอย่างในระดับการศึกษาสูงซึ่งมีระดับอุดมศึกษามีจำนวนกลุ่มละ 76 คน ต้องตอบว่าตนเองใช้คำศัพท์ใดสำหรับหน่วยย่อยจำนวน 20 หน่วยย่อยในแบบสอบถาม (รวมเป็น 1,520 ครั้งของการตอบต่อกลุ่มระดับการศึกษาสูง) ผลการวิจัยพบว่า มีการใช้ภาษาไทยกลางมากที่สุดจำนวน 616 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 40.53 รองลงมาใช้คำยืมภาษาจีนสกเกี้ยน จำนวน 503 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 33.09 ใช้ภาษาไทยถิ่นใต้ จำนวน 320 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 21.05 และใช้ภาษาอื่น ๆ ได้แก่ ใช้ภาษาไทยกลางปนกับคำยืมภาษาจีนสกเกี้ยน จำนวน 44 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 2.89 ใช้ภาษาไทยถิ่นใต้ปนกับคำยืมภาษาจีนสกเกี้ยน จำนวน 23 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 1.52 และใช้ภาษาไทยกลางปนกับภาษาไทยถิ่นใต้ จำนวน 14 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 0.92

กลุ่มตัวอย่างในระดับการศึกษาปานกลางซึ่งมีระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย/ปวช.มีจำนวนกลุ่มละ 64 คน ต้องตอบว่าตนเองใช้คำศัพท์ใดสำหรับหน่วยย่อย จำนวน 20 หน่วยย่อยในแบบสอบถาม (รวมเป็น 1,280 ครั้งของการตอบต่อกลุ่มระดับการศึกษาปานกลาง) ผลการวิจัยพบว่า มีการใช้ภาษาไทยกลางมากที่สุด จำนวน 470 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 36.72 รองลงมาใช้คำยืม

ภาษาจีนฮกเกี้ยน จำนวน 428 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 33.44 ใช้ภาษาไทยถิ่นใต้ จำนวน 309 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 24.14 และใช้ภาษาอื่นๆ ได้แก่ ใช้ภาษาไทยถิ่นใต้ปนกับคำยืมภาษาจีนฮกเกี้ยน จำนวน 32 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 2.50 ใช้ภาษาไทยกลางปนกับคำยืมภาษาจีนฮกเกี้ยน จำนวน 37 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 2.89 และใช้ภาษาไทยกลางปนกับภาษาไทยถิ่นใต้ 4 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 0.31

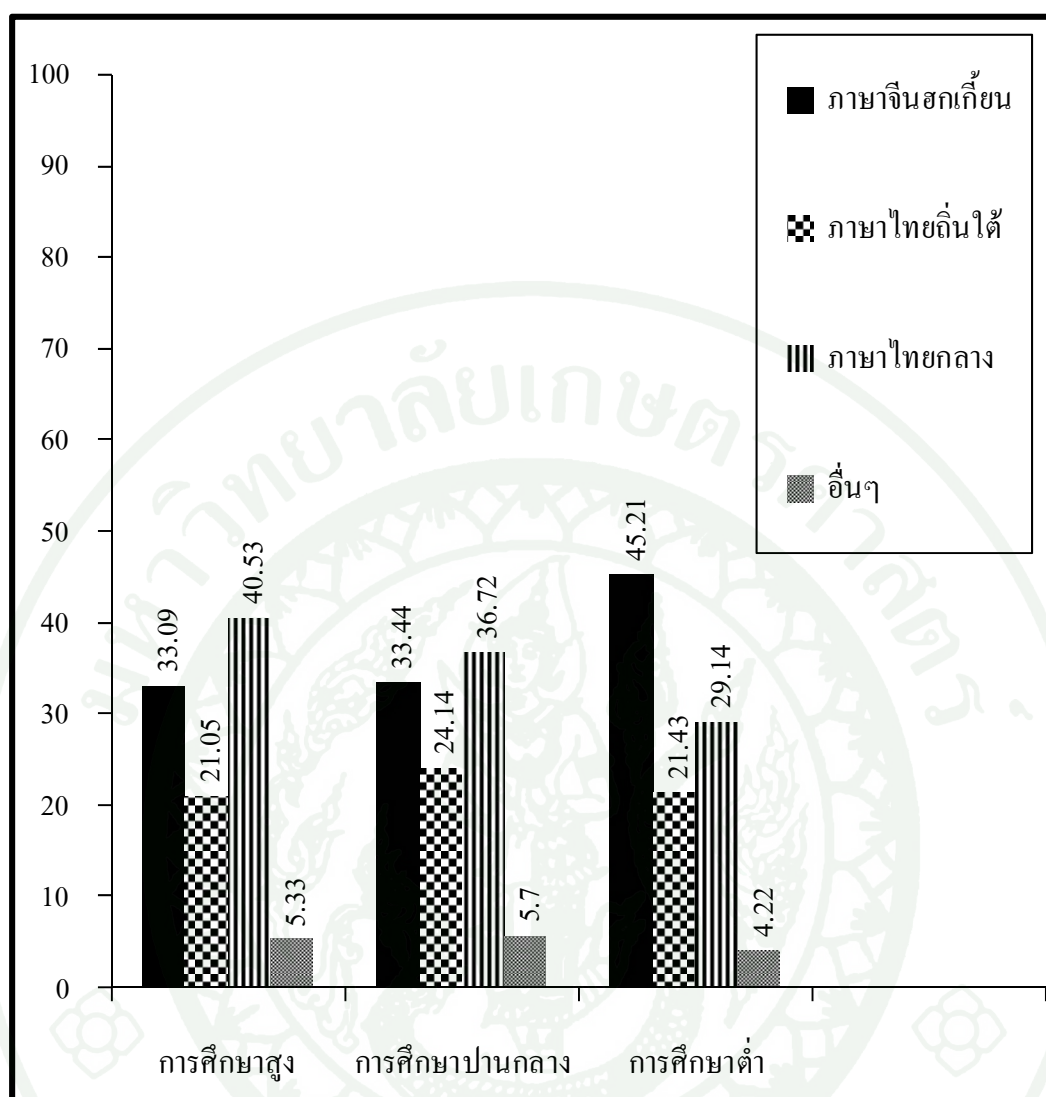
กลุ่มตัวอย่างในระดับการศึกษาต่ำซึ่งมีระดับมัธยมศึกษาตอนต้น ประถมศึกษา/ต่ำกว่า มีจำนวนกลุ่มละ 70 คน ต้องตอบว่าตนเองใช้คำศัพท์ใดสำหรับหน่วยบรรณ จำนวน 20 หน่วยบรรณ ในแบบสอบถาม (รวมเป็น 1,400 ครั้งของการตอบต่อกลุ่มระดับการศึกษาต่ำ) ผลการวิจัยพบว่า มีการใช้คำยืมภาษาจีนฮกเกี้ยนมากที่สุด จำนวน 633 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 45.21 รองลงมาใช้ ภาษาไทยกลาง จำนวน 408 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 29.14 และใช้ภาษาไทยถิ่นใต้ จำนวน 300 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 21.43 และใช้ภาษาอื่น ๆ ได้แก่ ใช้ภาษาไทยถิ่นใต้ปนกับคำยืมภาษาจีนฮกเกี้ยน จำนวน 32 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 2.29 ใช้ภาษาไทยกลางปนกับคำยืมภาษาจีนฮกเกี้ยน จำนวน 20 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 1.43 และใช้ภาษาไทยกลางปนกับภาษาไทยถิ่นใต้ จำนวน 7 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 0.50

ดังแสดงในตารางที่ 3 และภาพที่ 3

ตารางที่ 3 ความถี่และร้อยละในการใช้คำยืมภาษาจีนฮกเกี้ยนของคนที่มีอายุอยู่ในจังหวัดภูเก็ต จำแนกตามระดับการศึกษา

ระดับ การศึกษา	จำนวนครั้ง ทั้งหมด	ร้อยละ	ภาษาจีนฮกเกี้ยน		ภาษาไทยถิ่นใต้		ภาษาไทยกลาง		อื่นๆ	
			จำนวน ครั้ง	ร้อยละ	จำนวน ครั้ง	ร้อยละ	จำนวน ครั้ง	ร้อยละ	จำนวน ครั้ง	ร้อยละ
สูง	1,520	100	503	33.09	320	21.05	616	40.53	81	5.33
ปานกลาง	1,280	100	428	33.44	309	24.14	470	36.72	73	5.70
ต่ำ	1,400	100	633	45.21	300	21.43	408	29.14	59	4.22

$$X^2 = 69.8, \quad df = 6, \quad p = 0.00$$

ภาพที่ 3 ร้อยละในการใช้คำยืมภาษาจีนฮกเกี้ยนของคนที่อาศัยอยู่ในจังหวัดภูเก็ตจำแนกตามระดับการศึกษา

จากผลการวิจัย แสดงให้เห็นว่า กลุ่มตัวอย่างระดับการศึกษาสูงใช้คำยืมภาษาจีนฮกเกี้ยนน้อยกว่ากลุ่มที่มีระดับการศึกษาดำกว่า และในทางกลับกันกลุ่มที่มีระดับการศึกษาดำก็ใช้ภาษาไทยกลางน้อยกว่ากลุ่มที่มีระดับการศึกษาสูง และเมื่อพิจารณาทีละกลุ่มระดับการศึกษา ก็พบว่า ในกลุ่มระดับการศึกษาดำนั้นมีการเลือกใช้คำยืมภาษาจีนฮกเกี้ยนให้กับหน่วยรรณมากกว่าภาษาอื่น (ร้อยละ 45.21) รองลงมาคือ ภาษาไทยกลาง (ร้อยละ 29.14) และมีการเลือกใช้ภาษาไทยถิ่นใต้น้อยที่สุด (ร้อยละ 21.43) ส่วนในกลุ่มระดับการศึกษานกลาง และกลุ่มการศึกษานั้นล้วนแต่มีการเลือกใช้ภาษาไทยกลางมากกว่าภาษาอื่น โดยที่กลุ่มระดับการศึกษา

สูงเลือกใช้ภาษาไทยกลางมากกว่ากลุ่มระดับการศึกษาปานกลาง กลุ่มระดับการศึกษาสูงเลือกใช้ภาษาไทยกลาง (ร้อยละ 40.53) กลุ่มระดับการศึกษาปานกลางใช้ภาษาไทยกลาง (ร้อยละ 36.72) ทั้งสองระดับการศึกษานี้มีการเลือกใช้คำยืมภาษาจีนสกเกี้ยนเป็นลำดับรองลงมาและเลือกใช้ภาษาไทยถิ่นใต้เป็นอันดับท้ายสุด

เมื่อคำนวณด้วยไคสแควร์พบว่า $p = 0.00$ ซึ่งน้อยกว่าระดับนัยสำคัญที่ตั้งไว้ที่ 0.05 ดังนั้นจึงสรุปได้ว่า ผลที่ได้ตรงกับสมมติฐานนั้นคือ กลุ่มที่มีการศึกษาสูงมีการใช้คำยืมภาษาจีนสกเกี้ยนในปริมาณน้อยกว่ากลุ่มที่มีการศึกษาค่ำ

นอกจากนี้ หน่วยย่อยที่กลุ่มตัวอย่างทั้งสามระดับการศึกษามีการใช้คำยืมภาษาจีนสกเกี้ยนเหมือนกันมากที่สุด คือ ขนมหีบ ในคำยืมภาษาจีนสกเกี้ยนเรียกว่า เซียะ โป๊ย ซึ่งเป็นหน่วยย่อยที่เกี่ยวกับอาหาร แสดงว่าในชีวิตประจำวันกลุ่มตัวอย่างทั้งสามระดับการศึกษาได้ใช้คำยืมภาษาจีนสกเกี้ยนเรียกหน่วยย่อยนี้

หน่วยย่อยที่กลุ่มตัวอย่างทั้งสามระดับการศึกษามีการใช้คำยืมภาษาจีนสกเกี้ยนเหมือนกันน้อยที่สุด คือ ที่เผาะกระดาษ ส่วนมากเรียกด้วยภาษาไทยถิ่นใต้ เรียกว่า ที่เผาะคาค ซึ่งเป็นหน่วยย่อยที่เกี่ยวกับสิ่งของ เครื่องมือ เครื่องใช้ในบ้าน แสดงว่า ในชีวิตประจำวันกลุ่มตัวอย่างทั้งสามระดับการศึกษาไม่ได้ใช้คำยืมภาษาจีนสกเกี้ยนเรียกหน่วยย่อยนี้

ความถี่ในการใช้คำยืมภาษาจีนสกเกี้ยนของคนที่อยู่อาศัยอยู่ในจังหวัดภูเก็ตจำแนกตามกลุ่มอาชีพ

เมื่อผู้วิจัยเก็บข้อมูลแล้วก็ได้นำข้อมูลมาจำแนกตามกลุ่มอาชีพโดยกลุ่มตัวอย่างกลุ่มอาชีพรับราชการ ซึ่งมีจำนวนกลุ่มละ 85 คน ต้องตอบว่าตนเองใช้คำศัพท์ใดสำหรับหน่วยย่อย จำนวน 20 หน่วยย่อย ในแบบสอบถาม (รวมเป็น 1,700 ครั้งของการตอบต่อหนึ่งกลุ่มอาชีพราชการ) ผลการวิจัยพบว่า มีการใช้คำยืมภาษาจีนสกเกี้ยนมากที่สุด จำนวน 629 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 37.0 รองลงมาใช้ภาษาไทยกลาง จำนวน 587 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 34.53 ใช้ภาษาไทยถิ่นใต้ จำนวน 360 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 21.18 และใช้ภาษาอื่น ๆ ได้แก่ ใช้ภาษาไทยกลางปนกับคำยืมภาษาจีนสกเกี้ยน จำนวน 80 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 4.70 ใช้ภาษาไทยถิ่นใต้ปนกับคำยืมภาษาจีนสกเกี้ยน จำนวน 39 ครั้ง 2.30 และใช้ภาษาไทยกลางปนกับภาษาไทยถิ่นใต้ จำนวน 5 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 0.29

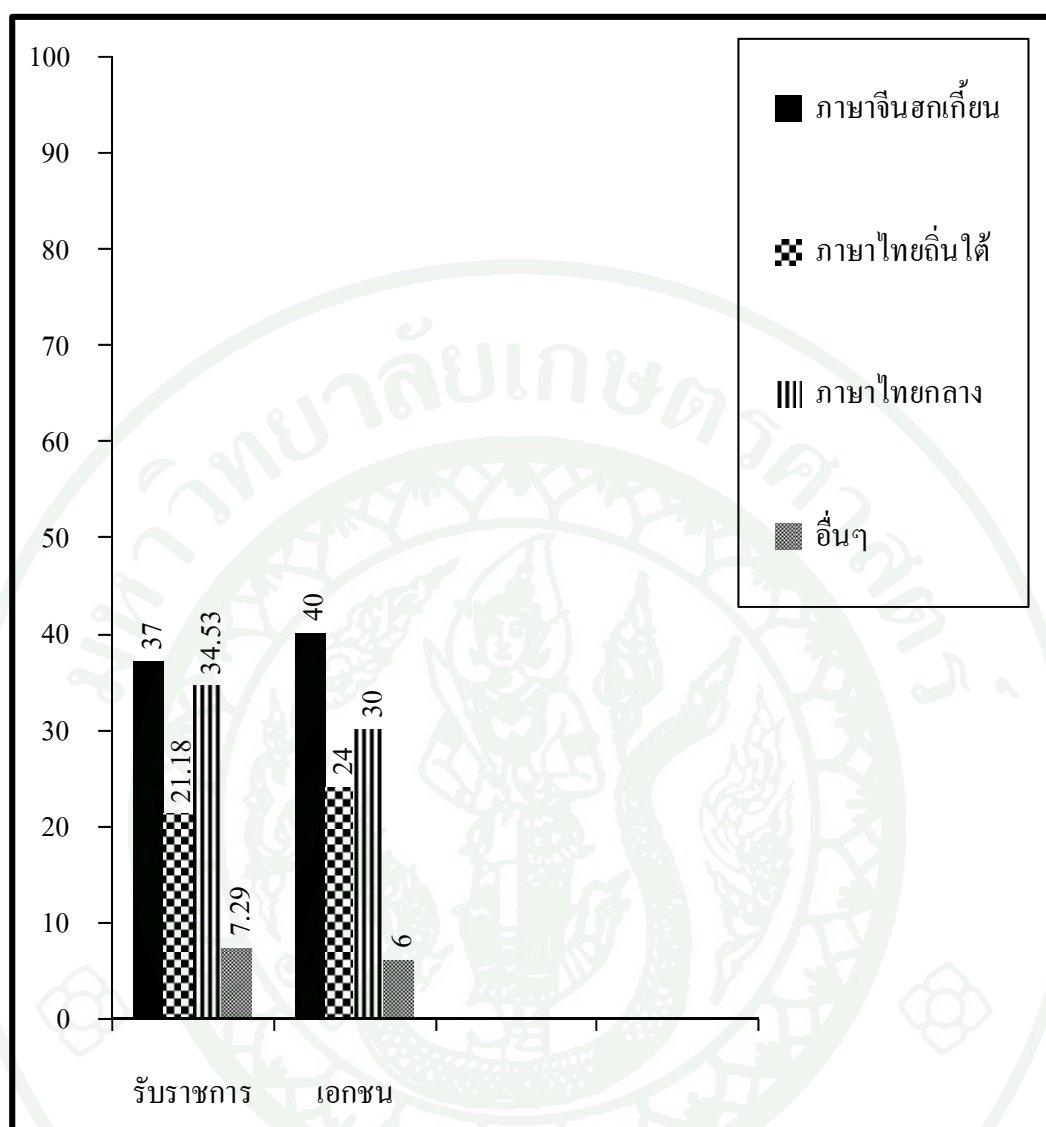
กลุ่มตัวอย่างกลุ่มอาชีพเอกชนซึ่งมีจำนวนกลุ่มละ 99 คน ต้องตอบว่าตนเองใช้คำศัพท์ใด สำหรับหน่วยบรรด จำนวน 20 หน่วยบรรด ในแบบสอบถาม (รวมเป็น 1,980 ครั้งของการตอบ ต่อหนึ่งกลุ่มอาชีพเอกชน) ผลการวิจัยพบว่า มีการใช้คำยืมภาษาจีนสกเกี้ยนมากที่สุด จำนวน 780 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 40.0 รองลงมาใช้ภาษาไทยกลาง จำนวน 625 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 30.0 ใช้ภาษาไทยถิ่นใต้ จำนวน 360 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 24.0 และใช้ภาษาอื่น ๆ ได้แก่ ใช้ภาษาไทยกลาง ปนกับคำยืมภาษาจีนสกเกี้ยน จำนวน 59 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 3.0 ใช้ภาษาไทยถิ่นใต้ปนกับคำยืม ภาษาจีนสกเกี้ยน จำนวน 41 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 2.10 และใช้ภาษาไทยกลางปนกับภาษาไทยถิ่นใต้ จำนวน 14 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 0.90

ดังแสดงในตารางที่ 4 และภาพที่ 4

ตารางที่ 4 ความถี่และร้อยละในการใช้คำยืมภาษาจีนสกเกี้ยนของคนที่ย้ายอยู่ในจังหวัดภูเก็ต จำแนกตามกลุ่มอาชีพ

ระดับ การศึกษา	จำนวนครั้ง ทั้งหมด	ร้อยละ ร้อยละ	ภาษาจีนสกเกี้ยน		ภาษาไทยถิ่นใต้		ภาษาไทยกลาง		อื่น ๆ	
			จำนวน ครั้ง	ร้อยละ	จำนวน ครั้ง	ร้อยละ	จำนวน ครั้ง	ร้อยละ	จำนวน ครั้ง	ร้อยละ
ราชการ	1,700	100	629	37.0	360	21.18	587	34.53	124	7.29
เอกชน	1,980	100	780	40.0	461	24.0	625	30.0	114	6.0

$$X^2 = 8.97, \quad df = 3, \quad p = 0.03$$

ภาพที่ 4 ร้อยละในการใช้คำยืมภาษาจีนฮกเกี้ยนของคนที่อาศัยอยู่ในจังหวัดภูเก็ต
จำแนกตามกลุ่มอาชีพ

จากผลการวิจัยแสดงให้เห็นว่า กลุ่มตัวอย่างกลุ่มอาชีพเอกชนใช้คำยืมภาษาจีนฮกเกี้ยนในปริมาณมากกว่ากลุ่มตัวอย่างอาชีพรับราชการ คือ กลุ่มตัวอย่างอาชีพเอกชนมีการเลือกใช้คำยืมภาษาจีนฮกเกี้ยนให้กับหน่วยบรรด (ร้อยละ 40.0) รองลงมาคือ ภาษาไทยกลาง (ร้อยละ 30.0) และเลือกใช้ภาษาไทยถิ่นใต้เป็นอันดับท้ายสุด (ร้อยละ 24.0) ส่วนกลุ่มตัวอย่างอาชีพรับราชการมีการใช้คำยืมภาษาจีนฮกเกี้ยนให้กับหน่วยบรรด (ร้อยละ 37.0) รองลงมาคือ ใช้ภาษาไทยกลาง (ร้อยละ 34.53) และเลือกใช้ภาษาไทยถิ่นใต้เป็นอันดับท้ายสุด (ร้อยละ 21.18) ถึงแม้ว่ากลุ่มตัวอย่างอาชีพ

รับราชการมีการใช้คำยืมภาษาจีนสกเกี้ยนมากกว่าภาษาอื่น แต่มีปริมาณการใช้น้อยกว่ากลุ่มตัวอย่างอาชีพเอกชน

เมื่อคำนวณด้วยไคสแควร์พบว่า $p = 0.03$ ซึ่งน้อยกว่าระดับนัยสำคัญที่ตั้งไว้ที่ 0.05 ดังนั้นจึงสรุปได้ว่า ผลที่ได้ตรงกับสมมติฐานนั้นคือ กลุ่มอาชีพเอกชนมีการใช้คำยืมภาษาจีนสกเกี้ยนในปริมาณมากกว่ากลุ่มอาชีพรับราชการ

นอกจากนี้ หน่วยย่อยที่กลุ่มตัวอย่างทั้งอาชีพรับราชการและอาชีพเอกชนมีการใช้คำยืมภาษาจีนสกเกี้ยนเหมือนกันมากที่สุด คือ ถังน้ำ ในคำยืมภาษาจีนสกเกี้ยนเรียกว่า ปั่วะด้าว, เป็ด้าว ซึ่งเป็นหน่วยย่อยที่เกี่ยวกับสิ่งของ เครื่องมือ เครื่องใช้ในบ้าน แสดงว่า ในชีวิตประจำวันกลุ่มตัวอย่างอาชีพรับราชการและอาชีพเอกชนได้ใช้คำยืมภาษาจีนสกเกี้ยนเรียกหน่วยย่อยนี้

หน่วยย่อยที่กลุ่มตัวอย่างทั้งอาชีพรับราชการและอาชีพเอกชนมีการใช้คำยืมภาษาจีนสกเกี้ยนเหมือนกันน้อยที่สุด คือ ฝรั่ง ส่วนมากเรียกด้วยภาษาไทยถิ่นใต้ เรียกว่า ย่าหมู ซึ่งเป็นหน่วยย่อยที่เกี่ยวกับอาหาร แสดงว่า ในชีวิตประจำวันกลุ่มตัวอย่างอาชีพรับราชการและอาชีพเอกชน ไม่ได้ใช้คำยืมภาษาจีนสกเกี้ยนเรียกหน่วยย่อยนี้

ความถี่ในการใช้คำยืมภาษาจีนสกเกี้ยนของคนที่อยู่อาศัยอยู่ในจังหวัดภูเก็ตจำแนกตามเชื้อสาย

เมื่อผู้วิจัยเก็บข้อมูลแล้วก็ได้นำข้อมูลมาจำแนกตามเชื้อสายโดยกลุ่มตัวอย่างเชื้อสายไทย ซึ่งมีจำนวนกลุ่มละ 114 คน ต้องตอบว่าตนเองใช้คำศัพท์ใดสำหรับหน่วยย่อย จำนวน 20 หน่วยย่อยในแบบสอบถาม (รวมเป็น 2,280 ครั้งของการตอบต่อหนึ่งกลุ่มเชื้อสายไทย) ผลการวิจัยพบว่า มีการใช้ภาษาไทยกลางมากที่สุด จำนวน 959 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 42.32 รองลงมาใช้คำยืมภาษาจีนสกเกี้ยน จำนวน 651 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 28.56 ใช้ภาษาไทยถิ่นใต้ จำนวน 552 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 24.21 และใช้ภาษาอื่น ๆ ได้แก่ ใช้ภาษาไทยกลางปนกับคำยืมภาษาจีนสกเกี้ยน จำนวน 72 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 3.16 ใช้ภาษาไทยถิ่นใต้ปนกับคำยืมภาษาจีนสกเกี้ยน จำนวน 22 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 0.69 และใช้ภาษาไทยกลางปนกับภาษาไทยถิ่นใต้ จำนวน 18 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 0.79

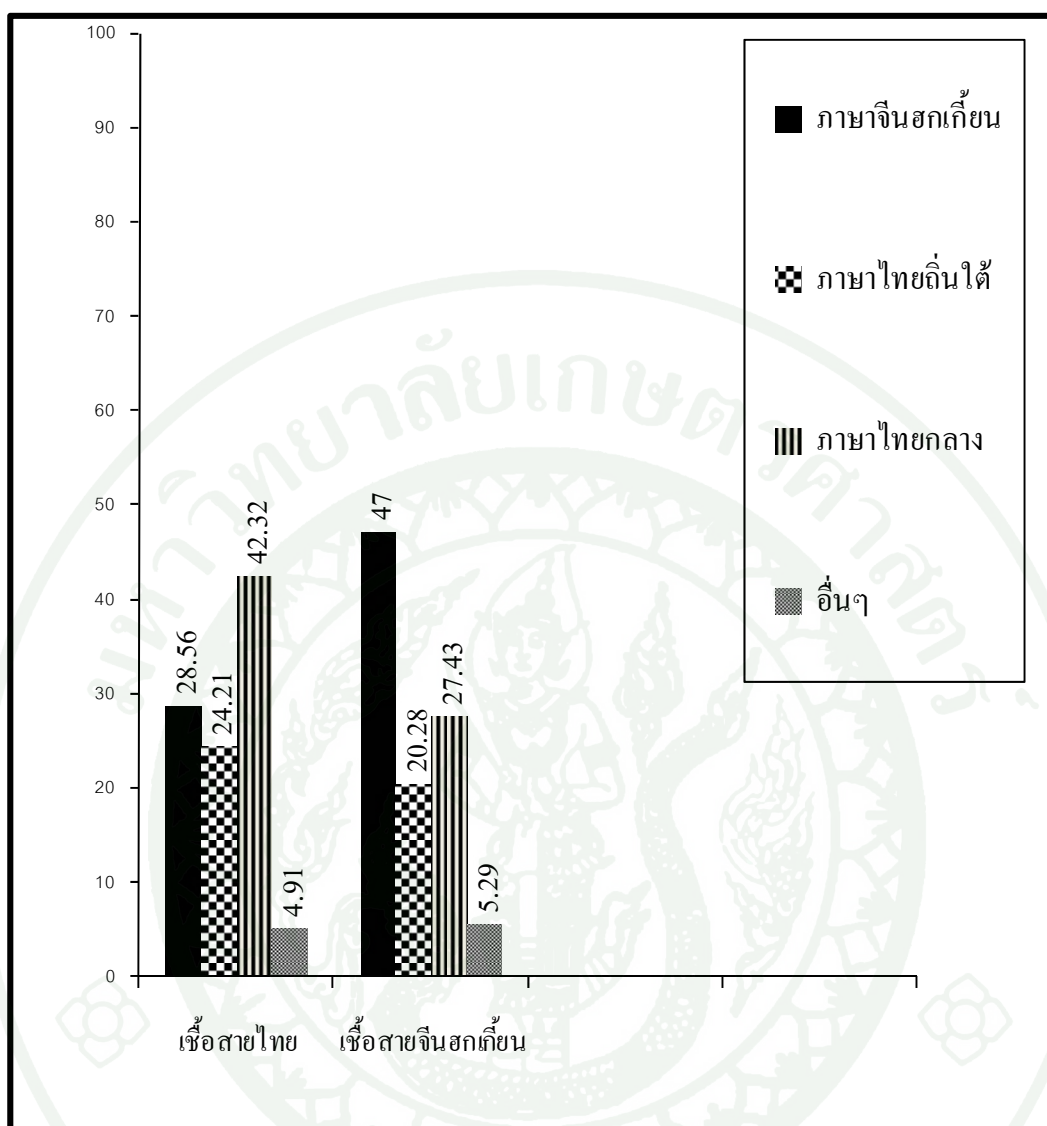
กลุ่มตัวอย่างเชื้อสายจีนฮกเกี้ยนซึ่งมีจำนวนกลุ่มละ 96 คน ต้องตอบว่าตนเองใช้คำศัพท์ใด สำหรับหน่วยบรรด จำนวน 20 หน่วยบรรด ในแบบสอบถาม (รวมเป็น 1,920 ครั้งของการตอบ ต่อหนึ่งกลุ่มเชื้อสายฮกเกี้ยน) ผลการวิจัยพบว่า มีการใช้คำยืมภาษาจีนฮกเกี้ยนมากที่สุด จำนวน 887 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 47.0 รองลงมาใช้ภาษาไทยกลาง จำนวน 529 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 27.43 ใช้ภาษาไทยถิ่นใต้ จำนวน 388 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 20.28 และใช้ภาษาอื่น ๆ ได้แก่ ใช้ภาษาไทยกลาง ปนกับคำยืมภาษาจีนฮกเกี้ยน จำนวน 61 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 3.10 และใช้ภาษาไทยถิ่นใต้ปนกับ คำยืมภาษาจีนฮกเกี้ยน จำนวน 40 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 2.19

ดังแสดงในตารางที่ 5 และภาพที่ 5

ตารางที่ 5 ความถี่และร้อยละในการใช้คำยืมภาษาจีนฮกเกี้ยนของคนที่มีอาศัยอยู่ในจังหวัดภูเก็ต จำแนกตามเชื้อสาย

เชื้อสาย	จำนวนครั้ง ทั้งหมด	ร้อยละ	ภาษาจีนฮกเกี้ยน		ภาษาไทยถิ่นใต้		ภาษาไทยกลาง		อื่นๆ	
			จำนวน ครั้ง	ร้อยละ	จำนวน ครั้ง	ร้อยละ	จำนวน ครั้ง	ร้อยละ	จำนวน ครั้ง	ร้อยละ
ไทย	2,280	100	651	28.56	552	24.21	965	42.32	112	4.91
จีนฮกเกี้ยน	1,920	100	887	47.0	388	20.28	526	27.43	101	5.29

$$X^2 = 162, \quad df = 3, \quad p = 0.00$$

ภาพที่ 5 ร้อยละในการใช้คำยืมภาษาจีนฮกเกี้ยนของคนที่อาศัยอยู่ในจังหวัดภูเก็ต
จำแนกตามเชื้อสาย

จากผลการวิจัย แสดงให้เห็นว่า กลุ่มตัวอย่างเชื้อสายไทยใช้คำยืมภาษาจีนฮกเกี้ยนและภาษาไทยถิ่นใต้น้อยกว่ากลุ่มตัวอย่างเชื้อสายจีนฮกเกี้ยน กลุ่มตัวอย่างเชื้อสายไทยนั้นมีการเลือกใช้ภาษาไทยกลางให้กับหน่วยวรรคมากกว่าภาษาอื่น (ร้อยละ 42.32) รองลงมาคือ คำยืมภาษาจีนฮกเกี้ยน (ร้อยละ 28.56) และมีการเลือกใช้ภาษาไทยถิ่นใต้น้อยที่สุด (ร้อยละ 24.21) ส่วนกลุ่มตัวอย่างเชื้อสายจีนฮกเกี้ยนล้วนแต่มีการเลือกใช้คำยืมภาษาจีนฮกเกี้ยนมากกว่าภาษาอื่น (ร้อยละ 47.0) รองลงมาใช้ภาษาไทยกลาง (ร้อยละ 27.43) และเลือกใช้ภาษาไทยถิ่นใต้เป็นอันดับท้ายสุด (ร้อยละ 20.28)

เมื่อคำนวณด้วยไคสแควร์พบว่า $p = 0.00$ ซึ่งน้อยกว่าระดับนัยสำคัญที่ตั้งไว้ที่ 0.05 ดังนั้นจึงสรุปได้ว่าผลที่ได้ตรงกับสมมติฐานนั่นคือ คนไทยที่มีเชื้อสายจีนฮกเกี้ยนมีการใช้คำยืมภาษาจีนฮกเกี้ยนในปริมาณมากกว่าคนที่มีเชื้อสายไทย

นอกจากนี้ หน่วยอรรถที่กลุ่มตัวอย่างทั้งเชื้อสายไทยและเชื้อสายจีนฮกเกี้ยนมีการใช้คำยืมภาษาจีนฮกเกี้ยนเหมือนกันมากที่สุด คือ ไอศกรีม ในคำยืมภาษาจีนฮกเกี้ยนเรียกว่า กิดเหล้ง ซึ่งเป็นหน่วยอรรถที่เกี่ยวกับอาหาร แสดงว่า ในชีวิตประจำวันกลุ่มตัวอย่างทั้งเชื้อสายไทยและเชื้อสายจีนฮกเกี้ยนได้ใช้คำยืมภาษาจีนฮกเกี้ยนเรียกหน่วยอรรถนี้

หน่วยอรรถที่กลุ่มตัวอย่างทั้งเชื้อสายไทยและเชื้อสายจีนฮกเกี้ยนมีการใช้คำยืมภาษาจีนฮกเกี้ยนเหมือนกันน้อยที่สุด คือ ไฟฉาย ส่วนมากเรียกด้วยภาษาไทยกลาง เรียกว่า ไฟฉาย ซึ่งเป็นหน่วยอรรถที่เกี่ยวกับสิ่งของ เครื่องมือ เครื่องใช้ในบ้าน แสดงว่า ในชีวิตประจำวันกลุ่มตัวอย่างทั้งเชื้อสายไทยและเชื้อสายจีนฮกเกี้ยนไม่ได้ใช้คำยืมภาษาจีนฮกเกี้ยนเรียกหน่วยอรรถนี้

จากผลการวิจัยข้างต้นจะเห็นได้ว่า การใช้คำยืมภาษาจีนฮกเกี้ยนของชาวภูเก็ตเป็นไปตามแปรทางสังคม ได้แก่ ตัวแปรอายุ ตัวแปรเพศ ตัวแปรการศึกษา ตัวแปรเพศ และตัวแปรเชื้อสาย แสดงว่า ปัจจัยทางสังคมเป็นปัจจัยที่มีผลต่อการใช้ภาษาของชาวภูเก็ต

บทที่ 5

สรุปและข้อเสนอแนะ

สรุป

งานวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาปริมาณในการใช้คำยืมภาษาจีนสกเกี้ยนของคนที่อาศัยอยู่ในจังหวัดภูเก็ตทั้งสามช่วงอายุ เพื่อศึกษาปริมาณในการใช้คำยืมภาษาจีนสกเกี้ยนของคนที่อาศัยอยู่ในจังหวัดภูเก็ตระหว่างเพศชายและเพศหญิง เพื่อศึกษาปริมาณในการใช้คำยืมภาษาจีนสกเกี้ยนของคนที่อาศัยอยู่ในจังหวัดภูเก็ตระหว่างกลุ่มที่มีการศึกษาสูงและกลุ่มที่มีการศึกษาดำ เพื่อศึกษาปริมาณในการใช้คำยืมภาษาจีนสกเกี้ยนของคนที่อาศัยอยู่ในจังหวัดภูเก็ตระหว่างกลุ่มอาชีพรับราชการและกลุ่มอาชีพเอกชน เพื่อศึกษาปริมาณในการใช้คำยืมภาษาจีนสกเกี้ยนของคนที่อาศัยอยู่ในจังหวัดภูเก็ตระหว่างเชื้อสายไทยและเชื้อสายจีนสกเกี้ยน กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษา คือ คนที่อาศัยอยู่ในจังหวัดภูเก็ตตั้งแต่กำเนิด จำนวน 210 คน เก็บข้อมูลโดยใช้แบบสอบถาม และแสดงผลการวิจัยด้วยค่าร้อยละ และพิสัยสัมพัทธ์ด้วยไคสแควร์ ซึ่งสรุปผลการวิจัยได้ดังนี้

ปริมาณในการใช้คำยืมภาษาจีนสกเกี้ยนของคนที่อาศัยอยู่ในจังหวัดภูเก็ตจำแนกตามช่วงผลการวิจัยพบว่า กลุ่มตัวอย่างอายุมากใช้คำยืมภาษาจีนสกเกี้ยนและภาษาไทยถิ่นใต้มากกว่ากลุ่มที่มีอายุน้อยกว่า และในทางกลับกันกลุ่มที่มีอายุน้อยก็ใช้คำภาษาไทยกลางมากกว่ากลุ่มที่มีอายุมากกว่า แสดงให้เห็นว่าอิทธิพลของภาษาไทยกลางที่เข้ามามีอิทธิพลมากขึ้นเรื่อย ๆ ในจังหวัดภูเก็ต และเมื่อพิจารณาที่ละรุ่นอายุก็พบว่า ในรุ่นอายุมากที่สุดนั้นมีการเลือกใช้ภาษาจีนสกเกี้ยนให้กับหน่วยย่อยมากกว่าภาษาอื่น (ร้อยละ 49.86) รองลงมาคือ ภาษาไทยถิ่นใต้ (ร้อยละ 23.85) และมีการเลือกใช้ภาษาไทยกลางน้อยที่สุด (ร้อยละ 19.57) ส่วนในรุ่นอายุที่น้อยกว่าอีก 2 รุ่นอายุที่เหลือนั้นล้วนแต่มีการเลือกใช้ภาษาไทยกลางมากกว่าภาษาอื่น โดยที่กลุ่มอายุน้อยที่สุดเลือกใช้ภาษาไทยกลางมากกว่ากลุ่มอายุปานกลาง กลุ่มอายุน้อยเลือกใช้ภาษาไทยกลาง (ร้อยละ 52.0) กลุ่มอายุกลางใช้ภาษาไทยกลาง (ร้อยละ 35.29) ทั้งสองรุ่นอายุนี้นี้มีการเลือกใช้ภาษาจีนสกเกี้ยนเป็นลำดับรองลงมา และเลือกใช้ภาษาไทยถิ่นใต้เป็นอันดับท้ายสุด เมื่อคำนวณด้วยไคสแควร์พบว่า $p = 0.00$ ซึ่งน้อยกว่าระดับนัยสำคัญที่ตั้งไว้ที่ 0.05 ดังนั้นจึงสรุปได้ว่า ผลที่ได้ตรงกับสมมติฐานนั่นคือ กลุ่มที่มีอายุมากใช้คำยืมภาษาจีนสกเกี้ยนมากกว่ากลุ่มที่มีอายุน้อย

ปริมาณในการใช้คำยืมภาษาจีนสกเกี้ยนของคนที่อาศัยอยู่ในจังหวัดภูเก็ตจำแนกตามเพศ ผลการวิจัยพบว่า กลุ่มตัวอย่างเพศชายใช้คำยืมภาษาจีนสกเกี้ยนและภาษาไทยถิ่นใต้มากกว่ากลุ่มตัวอย่างเพศหญิง กลุ่มตัวอย่างเพศชายนั้นมีการเลือกใช้คำยืมภาษาจีนสกเกี้ยนให้กับหน่วยยรรมากกว่าภาษาอื่น (ร้อยละ 40.53) รองลงมาก็คือภาษาไทยกลาง (ร้อยละ 31.38) และมีการเลือกใช้ภาษาไทยถิ่นใต้น้อยที่สุด (ร้อยละ 23.48) ส่วนกลุ่มตัวอย่างเพศหญิงล้วนแต่มีการเลือกใช้ภาษาไทยกลางมากกว่าภาษาอื่น (ร้อยละ 38.04) รองลงมาใช้คำยืมภาษาจีนสกเกี้ยน (ร้อยละ 34.53) และเลือกใช้ภาษาไทยถิ่นใต้เป็นอันดับท้ายสุด (ร้อยละ 21.04) เมื่อคำนวณด้วยไคสแควร์พบว่า $p = 0.00$ ซึ่งน้อยกว่าระดับนัยสำคัญที่ตั้งไว้ที่ 0.05 ดังนั้นจึงสรุปได้ว่า ผลที่ได้ตรงกับสมมติฐาน นั่นคือ เพศชายมีการใช้คำยืมภาษาจีนสกเกี้ยนมากกว่าเพศหญิง

ปริมาณในการใช้คำยืมภาษาจีนสกเกี้ยนของคนที่อาศัยอยู่ในจังหวัดภูเก็ตจำแนกตามระดับการศึกษา ผลการวิจัยพบว่า กลุ่มตัวอย่างระดับการศึกษาสูงใช้คำยืมภาษาจีนสกเกี้ยนน้อยกว่ากลุ่มที่มีระดับการศึกษาต่ำกว่า และในทางกลับกันกลุ่มที่มีระดับการศึกษาต่ำก็ใช้ภาษาไทยกลางน้อยกว่ากลุ่มที่มีระดับการศึกษาสูง และเมื่อพิจารณาทีละกลุ่มระดับการศึกษาก็พบว่า ในกลุ่มระดับการศึกษาต่ำนั้นมีการเลือกใช้คำยืมภาษาจีนสกเกี้ยนให้กับหน่วยยรรมากกว่าภาษาอื่น (ร้อยละ 45.21) รองลงมาก็คือ ภาษาไทยกลาง (ร้อยละ 29.14) และมีการเลือกใช้ภาษาไทยถิ่นใต้น้อยที่สุด (ร้อยละ 21.43) ส่วนในกลุ่มระดับการศึกษาปานกลาง และกลุ่มการศึกษานั้นล้วนแต่มีการเลือกใช้ภาษาไทยกลางมากกว่าภาษาอื่น โดยที่กลุ่มระดับการศึกษาสูงเลือกใช้ภาษาไทยกลางมากกว่ากลุ่มระดับการศึกษาปานกลาง กลุ่มระดับการศึกษาสูงเลือกใช้ภาษาไทยกลาง (ร้อยละ 40.53) กลุ่มระดับการศึกษาปานกลางใช้ภาษาไทยกลาง (ร้อยละ 36.72) ทั้งสองระดับการศึกษานี้มีการเลือกใช้คำยืมภาษาจีนสกเกี้ยนเป็นลำดับรองลงมาและเลือกใช้ภาษาไทยถิ่นใต้เป็นอันดับท้ายสุด เมื่อคำนวณด้วยไคสแควร์พบว่า $p = 0.00$ ซึ่งน้อยกว่าระดับนัยสำคัญที่ตั้งไว้ที่ 0.05 ดังนั้นจึงสรุปได้ว่า ผลที่ได้ตรงกับสมมติฐาน นั่นคือ กลุ่มที่มีการศึกษาสูงมีการใช้คำยืมภาษาจีนสกเกี้ยนในปริมาณน้อยกว่ากลุ่มที่มีการศึกษาต่ำ

ปริมาณในการใช้คำยืมภาษาจีนสกเกี้ยนของคนที่อาศัยอยู่ในจังหวัดภูเก็ตจำแนกตามกลุ่มอาชีพ ผลการวิจัยพบว่า กลุ่มตัวอย่างกลุ่มอาชีพเอกชนใช้คำยืมภาษาจีนสกเกี้ยน ในปริมาณมากกว่ากลุ่มตัวอย่างอาชีพรับราชการ คือ กลุ่มตัวอย่างอาชีพเอกชนมีการเลือกใช้คำยืมภาษาจีนสกเกี้ยนให้กับหน่วยยรร (ร้อยละ 40.0) รองลงมาก็คือ ภาษาไทยกลาง (ร้อยละ 30.0) และเลือกใช้ภาษาไทยถิ่นใต้เป็นอันดับท้ายสุด (ร้อยละ 24.0) ส่วนกลุ่มตัวอย่างอาชีพรับราชการมีการใช้คำยืมภาษาจีนสกเกี้ยนให้กับหน่วยยรร (ร้อยละ 37.0) รองลงมาคือ ใช้ภาษาไทยกลาง (ร้อยละ 34.53)

และเลือกใช้ภาษาไทยถิ่นใต้เป็นอันดับท้ายสุด (ร้อยละ 21.18) ถึงแม้ว่ากลุ่มตัวอย่างอาชีพรับราชการมีการใช้คำยืมภาษาจีนสกเกี้ยนมากกว่าภาษาอื่น แต่มีปริมาณการใช้ต่ำกว่ากลุ่มตัวอย่างอาชีพเอกชน เมื่อคำนวณด้วยไคสแควร์พบว่า $p = 0.03$ ซึ่งน้อยกว่าระดับนัยสำคัญที่ตั้งไว้ที่ 0.05 ดังนั้นจึงสรุปได้ว่า ผลที่ได้ตรงกับสมมติฐานนั่นคือ กลุ่มอาชีพเอกชนมีการใช้คำยืมภาษาจีนสกเกี้ยนในปริมาณมากกว่ากลุ่มอาชีพรับราชการ

ปริมาณในการใช้คำยืมภาษาจีนสกเกี้ยนของคนที่อาศัยอยู่ในจังหวัดภูเก็ตจำแนกตามเชื้อสาย ผลการวิจัยพบว่า กลุ่มตัวอย่างเชื้อสายไทยใช้คำยืมภาษาจีนสกเกี้ยนและภาษาไทยถิ่นใต้น้อยกว่ากลุ่มตัวอย่างเชื้อสายจีนสกเกี้ยน กลุ่มตัวอย่างเชื้อสายไทยนั้นมีการเลือกใช้ภาษาไทยกลางให้กับหน่วยธรรมมากกว่าภาษาอื่น (ร้อยละ 42.32) รองลงมาคือ คำยืมภาษาจีนสกเกี้ยน (ร้อยละ 28.56) และมีการเลือกใช้ภาษาไทยถิ่นใต้น้อยที่สุด (ร้อยละ 24.21) ส่วนกลุ่มตัวอย่างเชื้อสายจีนสกเกี้ยนล้วนแต่มีการเลือกใช้คำยืมภาษาจีนสกเกี้ยนมากกว่าภาษาอื่น (ร้อยละ 47.0) รองลงมาใช้ภาษาไทยกลาง (ร้อยละ 42.32) และเลือกใช้ภาษาไทยถิ่นใต้เป็นอันดับท้ายสุด (ร้อยละ 24.21) เมื่อคำนวณด้วยไคสแควร์พบว่า $p = 0.00$ ซึ่งน้อยกว่าระดับนัยสำคัญที่ตั้งไว้ที่ 0.05 ดังนั้นจึงสรุปได้ว่าผลที่ได้ตรงกับสมมติฐานนั่นคือ คนไทยที่มีเชื้อสายจีนสกเกี้ยนมีการใช้คำยืมภาษาจีนสกเกี้ยนในปริมาณมากกว่าคนที่มิเชื้อสายไทย

ข้อเสนอแนะ

จากการศึกษาเรื่อง “การใช้คำยืมภาษาจีนสกเกี้ยนของคนที่อาศัยอยู่ในจังหวัดภูเก็ตตามตัวแปรทางสังคมบางประการ” ผู้วิจัยมีความเห็นว่า การทำให้คนรุ่นอายุน้อยนิยมใช้คำยืมภาษาจีนสกเกี้ยนเช่นเดียวกับคนรุ่นอายุมากย่อมเป็นไปได้ยาก เนื่องจากสภาพแวดล้อมทางสังคมต่าง ๆ ที่ส่งผลให้มีการใช้ภาษาไทยกลางหรือภาษามาตรฐานมากกว่าคำยืมภาษาจีนสกเกี้ยน แต่เพื่อเป็นการทำให้คนรุ่นอายุน้อยรู้จักคำยืมภาษาจีนสกเกี้ยนและร่วมกันอนุรักษ์คำยืมภาษาจีนสกเกี้ยน ผู้วิจัยขอเสนอแนะว่า ควรเปิดโอกาสให้คนรุ่นอายุน้อยได้เรียนรู้คำยืมภาษาจีนสกเกี้ยนจากสถานศึกษา เช่น ให้มีการเรียนการสอนคำยืมภาษาจีนสกเกี้ยนแทรกไปในรายวิชาที่เกี่ยวข้องกับภาษา และให้คนรุ่นอายุน้อยมีโอกาสดูหนังคำยืมภาษาจีนสกเกี้ยนจากบุคคลในท้องถิ่นที่ใช้คำยืมภาษาจีนสกเกี้ยนเป็นภาษาในชีวิตประจำวัน โดยจัดให้มีโครงการต่างๆ เช่น ค่ายอนุรักษ์คำยืมภาษาจีนสกเกี้ยน เป็นต้น ซึ่งจะช่วยให้เด็กรุ่นใหม่ได้เกิดการเรียนรู้ เกิดความรัก และความหวงแหนคำยืมภาษาจีนสกเกี้ยนของตนเอง และมีข้อเสนอแนะอื่น ๆ ดังนี้

1. ควรให้มีการศึกษาการใช้คำยืมภาษาจีนสกเกี้ยนของคนที่อาศัยอยู่ในจังหวัดภูเก็ตตามตัวแปรทางสังคมบางประการในลักษณะเช่นนี้อีกครั้งในโอกาสต่อไป อาจจะเป็น 10–20 ปีขึ้นไป เพื่อนำผลมาเปรียบเทียบทางความเปลี่ยนแปลงภาษาว่าเปลี่ยนไปจากงานวิจัยฉบับนี้มากน้อยเพียงไร
2. ควรให้มีการศึกษาการใช้คำยืมภาษาจีนสกเกี้ยนของคนที่อาศัยอยู่ในจังหวัดภูเก็ตตามตัวแปรทางสังคมบางประการในลักษณะเช่นเดียวกับงานวิจัยนี้ แต่เพิ่มตัวแปรอื่น ๆ เช่น ทัศนคติ เป็นต้น
3. ควรให้มีการศึกษาการใช้คำยืมภาษาจีนสกเกี้ยนตามตัวแปรทางสังคมบางประการของคนที่อาศัยอยู่ในจังหวัดอื่น ๆ เช่น จังหวัดพังงา และจังหวัดตรัง

เอกสารและสิ่งอ้างอิง

กรมศิลปากร. 2545. วัฒนธรรม พัฒนาการทางประวัติศาสตร์ เอกลักษณ์และภูมิปัญญา
จังหวัดภูเก็ต. กรุงเทพมหานคร: โรงพิมพ์คุรุสภาลาดพร้าว.

กลุ่มงานวิเคราะห์และพยากรณ์สถิติเชิงสังคมและคณะ. 2551. มิติหญิง-ชาย: ความแตกต่างบน
ความเหมือน. กรุงเทพมหานคร: ธรรมดาเพรส จำกัด.

ขจัดภัย บุรุษพัฒน์. 2517. ชาวจีนในประเทศไทย. กรุงเทพมหานคร: แพร์พิทยา.

ชลิต โรจนวัฒนวุฒิ. 2533. ภูมิศาสตร์คำศัพท์ภาษาไทย 4 ถิ่น: การศึกษาเชิงจำกัด. วิทยานิพนธ์
อักษรศาสตรมหาบัณฑิต สาขาภาษาศาสตร์, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

ชลีพร สวยศด. 2547. การพูดคำภาษาอังกฤษปนในภาษาไทยของนักเรียนมัธยมศึกษา :
กรณีศึกษานักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 และปีที่ 6 โรงเรียนนวมินทราชินูทิศสวนกุหลาบ
วิทยาลัย ปทุมธานี. วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาภาษาศาสตร์ประยุกต์,
มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.

นัฐยา บุญกองแสน. 2542. การปนภาษาอังกฤษในภาษาไทยกับทัศนคติทางภาษาของบุคคล
ต่างชนอาชีพ. วิทยานิพนธ์อักษรศาสตรมหาบัณฑิต สาขาภาษาศาสตร์,
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

นพดล กิตติกุล. 2534. คำยืมภาษาจีนสกเกี้ยนที่ใช้ในภาษาไทยถิ่น จังหวัดภูเก็ต. วิทยานิพนธ์
ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาภาษาไทย, มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.

_____. 2538. คำจีนคำไทยในภูเก็ต. ภูเก็ต: ปาตองออฟเซ็ท.

นภารัฐ จิตวัฒนา. 2539. การปนภาษาอังกฤษในภาษาไทยของอาจารย์ต่างสาขาวิชาใน
มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์. วิทยานิพนธ์อักษรศาสตรมหาบัณฑิต สาขาภาษาศาสตร์,
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

บุญเรือง ชื่นสุวิมล. 2535. ความสัมพันธ์ระหว่างการแปรของ (r) ในภาษาไทย และ (r) ในภาษาอังกฤษตามตัวแปรสังคมของผู้พูดภาษาไทยกรุงเทพฯ.
วิทยานิพนธ์อักษรศาสตรมหาบัณฑิต สาขาภาษาศาสตร์, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

เปรมินทร์ คาระวี. 2539. คำยืมภาษาเขมรในภาษาไทยถิ่นใต้. วิทยานิพนธ์
อักษรศาสตรมหาบัณฑิต สาขาภาษาศาสตร์, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

พริ้มรส มาริประสิทธิ์. 2534. การแปรของเขตปรับเปลี่ยนภาษาระหว่างภาษาไทยถิ่นกลางและ
ภาษาไทยถิ่นใต้ตามอายุของผู้พูด : การศึกษาคำศัพท์. วิทยานิพนธ์อักษรศาสตรมหาบัณฑิต
สาขาภาษาศาสตร์, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

_____. 2535. การแปรของเขตปรับเปลี่ยนภาษา ระหว่างภาษาไทยถิ่นกลางและภาษาไทย
ถิ่นใต้ ตามอายุของผู้พูด: การศึกษาคำศัพท์. วิทยานิพนธ์อักษรศาสตรมหาบัณฑิต
สาขาภาษาศาสตร์, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

มูลนิธิสารานุกรมวัฒนธรรมไทย ธนาคารไทยพาณิชย์. 2543. สารานุกรมวัฒนธรรมไทยภาคใต้.
กรุงเทพมหานคร: บริษัทสยามเพรส แมเนจเม้นท์ จำกัด.

ยูทาเกะ โทมิโอกะ. 2552. ทักษะติดต่อภาษาและการเลือกภาษาของคนไทยอีสานที่มีอายุต่างกัน.
วิทยานิพนธ์อักษรศาสตรมหาบัณฑิต สาขาภาษาศาสตร์, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

รตญา กอบศิริกาญจน์. 2534. การแปรของวรรณยุกต์สูง-ตก ในภาษาไทยถิ่นสุพรรณบุรี
ตามตัวแปรทางสังคมบางประการ. วิทยานิพนธ์อักษรศาสตรมหาบัณฑิต
สาขาภาษาศาสตร์, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

รณฉวัน สุริสาร. 2544. คำยืมจากภาษาอังกฤษในวงศัพท์คอมพิวเตอร์ของภาษาฝรั่งเศส.
วิทยานิพนธ์อักษรศาสตรมหาบัณฑิต สาขาภาษาฝรั่งเศส, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

รัตนา จันทร์เทาว์. 2542. การปนภาษาระหว่างภาษาไทยกลางกับภาษาไทยถิ่นอีสานของนักเรียน
ในจังหวัดขอนแก่น. วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาภาษาศาสตร์,
มหาวิทยาลัยมหิดล.

ราชบัณฑิตยสถาน. 2542. พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2542. กรุงเทพมหานคร:
อักษรเจริญทัศน์.

_____. 2550. พจนานุกรมภาษาถิ่นใต้ พ.ศ. 2550. กรุงเทพมหานคร: อักษรเจริญทัศน์.

รุ่งรัตน์ ทองสกุล. 2544. การวิเคราะห์การเปลี่ยนแปลงการใช้คำยืมภาษาจีนสกเกี้ยนของชาวไทย
เชื้อสายจีนสามระดับอายุในจังหวัดภูเก็ต. วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต
สาขาภาษาไทย, มหาวิทยาลัยทักษิณ.

วรรณพร ทองมาก. 2526. แนวแบ่งเขตภาษาไทยถิ่นกลางกับภาษาไทยถิ่นใต้โดยใช้ศัพท์
เป็นเกณฑ์. วิทยานิพนธ์อักษรศาสตรมหาบัณฑิต สาขาภาษาศาสตร์,
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

ศิริรัตน์ ชูพันธ์. 2547. การแปรคำศัพท์ภาษาไทยถิ่นเกาะสมุยตามถิ่นที่อยู่และอายุของผู้พูด.
วิทยานิพนธ์อักษรศาสตรมหาบัณฑิต สาขาภาษาศาสตร์, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

ศศิธร ธาตุเหล็ก. 2540. ทักษะของคนในกรุงเทพมหานครที่มีต่อการพูดภาษาไทยปน
ภาษาอังกฤษ. วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาภาษาศาสตร์,
มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.

ศุภมาส เอ่งฉ้วน. 2536. คำเรียกญาติภาษาจีนสกเกี้ยนในภาคใต้ของประเทศไทย และเกาะปีนัง.
วิทยานิพนธ์อักษรศาสตรมหาบัณฑิต สาขาภาษาศาสตร์, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

ศยามล ไทระกูล. 2553. การปนภาษาอังกฤษในภาษาไทยในนิตยสารวัยรุ่น. วิทยานิพนธ์
ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาภาษาศาสตร์ประยุกต์, มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.

สงบ ส่งเมือง. 2532. รายงานวิจัยเรื่องวิวัฒนาการการเขียนประวัติศาสตร์ภาคใต้. สงขลา:
ภาควิชาประวัติศาสตร์ คณะสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ สงขลา.

สถาพร ศรีสังข์. 2513. **วิกฤตภาษาไทยใต้**. กรุงเทพมหานคร: สำนักงานปลัดกระทรวง
วัฒนธรรม.

สุนทรินทร์ แสงงาม. 2549. การแปรของคำศัพท์และวรรณยุกต์ตามกลุ่มอายุและทัศนคติต่อภาษา
ในภาษาโซ่ง (ไทดำ) ที่พูดในอำเภอเขาย้อยจังหวัดเพชรบุรี. วิทยานิพนธ์อักษรศาสตร
มหาบัณฑิต สาขาภาษาศาสตร์, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

สุชุมวดี ขำหิรัญ. ภาษา: หญิงกับชายใครเป็นใหญ่. **วารสารภาษาและวัฒนธรรม**.
8 (2 กรกฎาคม-ธันวาคม 2532): 55-58.

หรินฟ้า รongวริยะพานิช. 2551. “การแปรของ /v/ ในตำแหน่งต้นพยางค์และท้ายพยางค์
ในคำภาษาอังกฤษตามวัจนลีลาและประสบการณ์ทางภาษาอังกฤษของนักศึกษาไทย”
วารสารมหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม. (กันยายน-ธันวาคม 2551): 45.

อภิขญา แก้วอุทัย. 2553. “การศึกษาการแปรของเสียง (mr) และ (ml) ในภาษาไทยถิ่นสงขลา
ตามปัจจัยทางสังคม” **วารสารมหาวิทยาลัยศิลปากร**. (มีนาคม 2553): 27.

อมรา ประสิทธิ์รัฐสินธุ์. 2541. **ภาษาศาสตร์สังคม**. พิมพ์ครั้งที่ 2. จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

อัสสมัย กาเซ่ง. 2544. คำยืมภาษาอาหรับในภาษามลายูถิ่นปัตตานี. วิทยานิพนธ์
อักษรศาสตรมหาบัณฑิต สาขาภาษาศาสตร์, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

อุตสาหกรรมจังหวัดภูเก็ต. 2553. รายงานสถานการณ์อุตสาหกรรมจังหวัดภูเก็ต (Online).
www.industry.go.th/ops/pio/phuket/lists/annuity/Attachments/34/, 17 เมษายน 2555.

อุไรภรณ์ ดันตินิกมิตรกุล. 2544. การแปรของเขตปรับเปลี่ยนระหว่างภาษาไทยถิ่นกลางกับ
ภาษาไทยถิ่นใต้ตามตัวแปรทางสังคมบางประการ. วิทยานิพนธ์อักษรศาสตรมหาบัณฑิต
สาขาภาษาศาสตร์, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

เอมอร ตรูวิเชียร. 2533. ภาษาศาสตร์เชิงสังคม. เชียงใหม่: ภาควิชาภาษาอังกฤษ
คณะสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.

Coupland, N. and A. Jaworski. 1997. **Sociolinguistics : a recorder and coursebook.**
New York: St. Martin's Press.

Devine, P. E. and C. Wolf-Devine. 2003. **Sex and Gender : A Spectrum of Views.** Thomson
Learning, Inc.

Holmes, Janet. 1997. **An Introduction to sociolinguistics.** New York: Longman.

Labov, W. 1972. **Sociolinguistics Patterns Philadelphia.** Pa: University of Pennsylvania
Press.

Meyerhoff, M. 2011. **Introducing Sociolinguistics.** New York: Routledge.

Goodithwhite, O. 2006. **Sociolinguistics of Identity.** London: Biddles Ltd, King's Lynn,
Norfolk.

Trudgill, P. 1974. **Investigations in Sociohistorical Linguistics.** New York: Cambridge
University Press.

แบบสอบถามการใช้หน่วยอรรถ

ตอนที่ 1 ข้อมูลส่วนบุคคล

เพศ	☐ ชาย	☐ หญิง	
อายุ	☐ 51 ปีขึ้นไป	☐ 31-50 ปี	☐ 10-30 ปี
อาศัยอยู่ในจังหวัดภูเก็ตตั้งแต่กำเนิด	☐ ใช่	☐ ไม่ใช่	
เชื้อสาย	☐ ไทย	☐ จีนฮกเกี้ยน	☐ อื่น ๆ
ระดับการศึกษา	☐ ประถมศึกษา/ต่ำกว่าประถมศึกษา ☐ มัธยมศึกษาตอนต้น ☐ มัธยมศึกษาตอนปลาย/ปวช. ☐ อุดมศึกษา		
อาชีพ			

ตอนที่ 2 แบบสอบถามการใช้หน่วยorroโดยใช้ภาพ

ให้ท่านดูภาพที่กำหนดให้และเขียนคำที่ท่านใช้เรียกสิ่งเหล่านี้ในชีวิตประจำวัน

1)

2)

3)

4)

5)

6)

7)

8)

9)

10)

11)

12)

13)

ตอนที่ 3 ให้ท่านตอบคำถามต่อไปนี้โดยเขียนคำตอบเป็นคำที่ท่านใช้เรียกสิ่งเหล่านี้ในชีวิตประจำวัน

1) กระจกที่ใช้เผื่อในการทำพิธีไหว้เจ้าที่มีลักษณะสีทอง มีขอบสีแดง เรียกว่าอะไร

2) ภาชนะสำหรับเผื่อกระจก เรียกว่าอะไร

3) ที่ปักธูป เรียกว่าอะไร

4) ผู้ที่เข้าร่วมพิธีกินเจ เรียกว่าอะไร

5) วันที่ผ่านมาแล้ว เรียกว่าอะไร

6) ตรุษนี้ เรียกว่าอะไร

7) คนที่สร้างความเดือดร้อนให้แก่ผู้อื่น เรียกว่าอะไร

ประวัติการศึกษาและการทำงาน

ชื่อ-นามสกุล

นางสาวนลินลักษณ์ หอมหวล

วัน เดือน ปีที่เกิด

วันที่ 7 เดือนพฤษภาคม พ.ศ. 2526

สถานที่เกิด

จังหวัดนครศรีธรรมราช

ประวัติการศึกษา

ศิลปศาสตรบัณฑิต (ประวัติศาสตร์)

มหาวิทยาลัยทักษิณ

